

Jelenia Góra, dnia 17 września 2024 r.

SKO.OŚ/41/13/24

DECYZJA
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Jeleniej Górze

Na podstawie **art. 138 § 1 pkt 1** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 572 ze zm.) oraz art. 62a ust. 1 i 2, art. 72 ust. 1 pkt 4, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 80 ust. 3, art. 84 ust. 1, 1a i 2, art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1094) i § 3 ust. 1 pkt 39 i 40a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołań Józefa Sołtysa, Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 8 lutego 2024 r. ŚGK.LK.6220.5.12.2023/2024 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Eksploracja i przeróbka kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”, miejscowość Żarka nad Nysą, gmina Pieńsk, powiat zgorzelecki, województwo dolnośląskie”, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze orzeka:

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 8 lutego 2024 r. Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk, działając na wniosek inwestora — Bartosza Adaszewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Bartosz Adaszewski BART-BUD, ul. Wybudowanie 278, 64-600 Oborniki (dalej również jako: *Inwestor*), stwierdził:

- I. Brak potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia pn. „Eksploracja i przeróbka kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”, miejscowość Żarka nad Nysą, gmina Pieńsk, powiat zgorzelecki, województwo dolnośląskie” w oparciu o przedłożoną dokumentację.
- II. Istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich tj.:
  - 1) W ramach prowadzonej eksploatacji wydobywać nie więcej niż 600 000 Mg kopaliny rocznie i nie więcej niż 3 000 Mg kopaliny w ciągu doby.
  - 2) Od strony siedliska przyrodniczego 9190 kwaśne dąbrowy (*Quercetea robori petraeae*) zlokalizowanego na działkach nr 61 i 62, obręb Żarka nad Nysą wyznaczyć pas ochronny o szerokości co najmniej 6 m. W ww. pasie nie prowadzić eksploatacji kruszywa, nie organizować parkingów oraz nie składować odpadów stałych lub płynnych (np. oleje, paliwa). W pasie tym dopuszcza się składowanie nakładu w postaci wału ziemnego w odległości co najmniej 3 m od ww. siedliska przyrodniczego.
  - 3) Prace przygotowawcze i udostępniające złoża w okresie od 1 marca do 15 października

prowadzić pod nadzorem specjalisty ornitologa, który przed wykonaniem powyższych prac dokona oględzin pod kątem obecności gniazd ptaków, a w przypadku potwierdzenia ich występowania – wskaże dopuszczalny termin prowadzenia ww. prac. W pozostałym okresie (od 16 października do końca lutego) ww. nadzór nie jest wymagany.

- 4) W przypadku stwierdzenia w miejscach eksploatacji kopaliny występowania osobników małych ssaków, płazów i gadów, należy je niezwłocznie odławiać i wypuszczać we właściwe siedliskowo miejsce, poza obszarem górniczym.
  - 5) W sytuacji stwierdzenia gniazdowania ptaków (np. żołą Merops apiaster, brzegówki Riparia riparia) w skarpach powstałych na skutek prowadzenia wydobywania, wyłączyć z eksploatacji część złoża ze zlokalizowanymi gniazdami wraz z obszarem znajdującym się w odległości do 30 m od tych gniazd, w okresie od 15 kwietnia do 15 sierpnia.
  - 6) Przed przystąpieniem do prac rekultywacyjnych, przy udziale specjalistów herpetologa i ornitologa dokonać oględzin terenów pokopalnianych pod kątem występowania gatunków płazów, gadów i ptaków. W przypadku zasiedlenia wyrobisk pokopalnianych przez zwierzęta, prace rekultywacyjne zaplanować przy udziale ww. specjalistów.
  - 7) Zaplecze zakładu zorganizować zgodnie z wymogami ochrony środowiska, wyposażyć w dodatkowe zabezpieczenia uniemożliwiające przedostawanie się zanieczyszczeń do środowiska gruntowo-wodnego. Miejsca postoju maszyn technologicznych utwardzić i uszczelnić oraz wyposażyć w maty sorbujące.
  - 8) Skład paliw, a także wszelkie naprawy i konserwacje sprzętu wykonywać poza wyrobiskiem, w miejscu specjalnie przygotowanym i uszczelnionym.
  - 9) Do realizacji przedsięwzięcia wykorzystywać wyłącznie sprzęt sprawny technicznie.
  - 10) Eksploatację złoża prowadzić odkrywkowo bez konieczności prowadzenia prac odwodnieniowych, bez zmiany stosunków gruntowo-wodnych na gruntach przyległych.
  - 11) Eksploatację złoża prowadzić bez korzystania ze środowiska w zakresie poboru i odprowadzania wody.
  - 12) Na każdym etapie inwestycji odpady gromadzić selektywnie w wydzielonych i przystosowanych do tego miejscach, w warunkach zabezpieczających przed przedostawaniem się do środowiska substancji szkodliwych oraz zapewnić ich regularny odbiór przez uprawnione firmy.
  - 13) Odpady niebezpieczne magazynować oddzielnie w odpowiednich pojemnikach we właściwych miejscach z uwzględnieniem szczególnych właściwości fizyko-chemicznych tych odpadów.
  - 14) Ścieki bytowo gospodarcze należy gromadzić w szczelnych zbiornikach bezodpływowych.
- III. Wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko:
- 1) Zachować nieograniczony dostęp do drogi gminnej położonej na działkach o nr ew. 59 i 53 obręb Żarka nad Nysą, rozdzielającej złoża i planowaną inwestycję na dwa Obszary Górnicze - „Lasów Żarka I Pole E” i „Lasów Żarka I Pole W”.
  - 2) Zobowiązuje się inwestora do utworzenia w ciągu drogi gminnej położonej na działce nr 64 obręb Żarka nad Nysą - wykonania w oparciu o sporządzony projekt budowlany (zgodnie z obowiązującymi przepisami techniczno-budowlanymi dotyczącymi dróg publicznych) dwóch mijanek dla samochodów ciężarowych przed rozpoczęciem eksploatacji kopaliny.
  - 3) W przypadku stwierdzenia konieczności usunięcia drzew, krzewów wystąpić o oddzielne

zezwolenie na ich usunięcie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1336 ze zm.)

- IV. Charakterystyka planowanego przedsięwzięcia stanowi załącznik do niniejszej decyzji.
- V. Nadać rygor natychmiastowej wykonalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Eksploracja i przeróbka kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża Lasów Żarka I, miejscowość Żarka nad Nysą, gmina Pieńsk, powiat Zgorzelecki, województwo dolnośląskie”.

W uzasadnieniu decyzji organ powołał się na wniosek Inwestora – Bartosza Adaszewskiego z dnia 22 września 2023 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach opisanego powyżej przedsięwzięcia oraz na załączoną do wniosku Kartę informacyjną przedsięwzięcia (KIP), która opracowana została przez mgr inż. Bartosza Adaszewskiego (Oborniki, wrzesień 2023 r.), zdaniem organu, zgodnie z art. 62a ustawy ooś.

Następnie organ wskazał na dokonane w dniu 2 października 2023 r. zawiadomienie stron o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację ww. przedsięwzięcia.

Kolejno organ podał, że planowane przedsięwzięcie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 39 i 40a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko może być wymagane (z uwagi na znajdujący się w odległości nie większej niż 0,5 km od miejsca planowanego wydobywania kopaliny metodą odkrywkową inny obszar górniczy ustanowiony dla wydobywania kopaliny metodą odkrywkową).

W związku z powyższym, na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy ooś organ pismem z dnia 2 października 2023 r. wystąpił do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie oraz Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu o wydanie opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i ewentualnego zakresu raportu.

W piśmie z dnia 18 października 2023r. (data wpływu do urzędu: 23 października 2023r.) Dyrektor Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wyraził opinię, że dla planowanego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko, określając jednocześnie warunki środowiskowe, które zostały przeniesione do wydanej przez organ decyzji. Natomiast w dniu 23 października 2023 r. do urzędu wpłynęło postanowienie -znak: WOOŚ.4220.635.2023.AS.2 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, w którym wyrażono opinię, że dla planowanego przedsięwzięcia również nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, wskazując jednak konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagań zabezpieczających, które także zostały przeniesione do wydanej decyzji.

Następnie organ opisał dalszy przebieg postępowania z udziałem jego stron. W szczególności organ wskazał, że obwieszczeniem z dnia 3 listopada 2023 r. zawiadomił strony postępowania o zebraniu całego materiału dowodowego oraz niezbędnych uzgodnień i opinii w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedmiotowej inwestycji i o zakończeniu postępowania.

Dalej organ podał, że w dniu 22 listopada 2023 r. do urzędu wpłynęło pismo adwokata Marcina Bandury, pełnomocnika Józefa Sołtysa, występującego w charakterze strony w prowadzonym postępowaniu, wnoszące uwagi do KIP dla planowanej inwestycji. Natomiast w dniu 23 listopada 2023 r. do urzędu wpłynęło pismo Andrzeja Uruskiego i Jana Kity występujących w charakterze stron w prowadzonym postępowaniu, również wnoszące uwagi do

KIP dla planowanej inwestycji. Z kolei w dniu 05 grudnia 2023 r. Inwestor złożył pismo odnoszące się do uwag do KIP, jakie wniósł swoim pismem z dn. 22 listopada 2023 r. pełnomocnik Józefa Sołtysa. Natomiast w dniu 06 grudnia 2023 r. wpłynął wniosek Inwestora o nadanie decyzji rygору natychmiastowej wykonalności.

Kolejno organ przywołał uwagi do KIP wniesione w dniu 22 listopada 2023 r. przez pełnomocnika Józefa Sołtysa, a wskazujące na:

1. Brak wyznaczenia pasów ochronnych:

1) Pas ochronny na granicy przedsięwzięcia z działką nr 192/25, na której istnieje działająca kopalnia na złożu „Lasów – Żarka Północ”. Na działce nr 192/25 trwa wydobywanie kruszywa i przewidywany oraz zatwierdzony jest wodny kierunek rekultywacji. Docelowo powstanie tam zbiornik wodny o głębokości ok. 30 m i wysokości słupa wody ok. 15-17m. Obszar ten należy zatem traktować jako typowy zbiornik wodny o powierzchni kilkunastu hektarów. Zgodnie z normą PN-G-02100:2013 szerokość pasa ochronnego powinna zatem wynosić w takim przypadku co najmniej 50m.

2) Pas ochronny wzdłuż drogi transportowej położonej na działkach nr 53, 59 i 64. Inwestor przewiduje także wodny kierunek rekultywacji zarówno obszaru „E” jak i „W”, to oznacza, że na tych obszarach także mogą powstać zbiorniki wodne o głębokości ok. 30 m i wysokości słupa wody ok. 15-17m. Taki stan grozi erozją wodną obszaru wszystkich tych odcinków drogi i katastrofą budowlaną prowadzącą do zniszczenia tej drogi. W tej sprawie została Gminie przedstawiona ekspertyza dr. inż. T. Mzyka, z której wynika, że w tym przypadku minimalna wartość pasa ochronnego powinna wynosić 50 metrów.

2. Włączenie do obszaru i terenu górniczego przedsięwzięcia gruntu, do którego Inwestor nie ma prawa. W karcie przedstawiono zestawienie działek wchodzących w zakres obszaru i terenu górniczego, w skład których wpisano także działkę nr 53 o pow. 0,3543 z której do obszaru górniczego zaliczono 0,2000 ha, a która w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego została oznaczona symbolem „dr” oznaczającym drogę.

3. Inwestor planuje zdjęcie i czasowe zagospodarowanie nadkładu w ilości 124948 m³ w formie wałów ochronnych o wysokości ok. 5m. W karcie zapisano numery działek, na których brzegach o łącznej długości 1100m planuje się składowanie ok. 100000 m³ nadkładu. Oznacza to, że na każdy metr bieżący wału będzie przypadać ok. 90 m³ nadkładu, co przy założeniu nawet prostokątnego wymiaru wału (co jest fizycznie niemożliwe) oznaczać musi szerokość wału wynoszącą ok. 18 m, do której należy dodać jeszcze szerokość odpowiedniego pasa ochronnego. Inwestor planuje także składanie wałów z nadkładu wzdłuż granicy z działką nr 192/25 na swoich działkach nr 51 i 52/1 oraz na działce nr 61 graniczącej z działką nr 49. Wały z nadkładu o wymiarach podanych powyżej na granicy ze zbiornikiem wodnym na działce nr 192/25 bez odpowiedniej strefy bezpieczeństwa i pasa ochronnego grożą katastrofą budowlaną prowadzącą do zniszczenia planowanego pasa ochronnego na działce nr 192/25.

4. Inwestor planuje 240 kursów samochodów dziennie przy pracy dwuzmianowej, co oznacza 15 kursów na godzinę przez drogę na działce nr 64 o długości ok. 400 m, co oznacza całkowite zablokowanie drogi dla innych jej użytkowników (m.in Kopalni „Lasów – Żarka – Północ”). Samochody mające problem z wjazdem na drogę na działce 64 będą natomiast blokowały drogę wojewódzką nr 351, stwarzając codzienne duże utrudnienie i powodując uzasadnione protesty społeczne. Z tego powodu należy Inwestora zobowiązać albo do poszerzenia drogi na działce nr 64, albo do wykonania na niej co najmniej dwóch mijanek o odpowiedniej długości i szerokości. Ponadto Pełnomocnik wskazał, że droga na działce nr 64 została wykonana przy finansowym współudziale jego Mocodawcy i należy Inwestora zobowiązać do ciągłego utrzymywania jej w dobrym stanie technicznym, bo przy planowanym natężeniu ruchu samochodów Inwestora ulegnie ona szybkiemu uszkodzeniu, co także może stać się źródłem uzasadnionych protestów

społecznych. Zawniósł także o uwzględnienie uwag w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bo może to jego zdaniem zapobiec przewidywanym katastrofom środowiskowym i niepożądanym sytuacjom związanym z niewłaściwymi warunkami eksploatacji złoża „Lasów-Żarka I”.

W oparciu o powyższe uwagi, przy uwzględnieniu stanowiska Inwestora wobec tych uwag przedstawionego w piśmie z dnia 5 grudnia 2023 r., organ I instancji przedstawił wobec tych uwag następujące własne stanowisko:

1) W odniesieniu do uwag przedstawionych w pkt. 1 (brak wyznaczenia pasów ochronnych) - zgodnie z przedłożoną do wniosku KIP, parametry techniczne i technologiczne eksploatacji odkrywkowej kruszywa dla planowanego przedsięwzięcia zostały przyjęte zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Jak wynika z dokumentacji sprawy oraz wyjaśnień Inwestora z dnia 05 grudnia 2023 r., eksploatacja złoża będzie odbywać się wyłącznie w granicach udokumentowanego złoża i projektowanego obszaru górniczego z wyłączeniem pasów ochronnych wyznaczonych zgodnie z wymaganiami normy górniczej z Polską Normą nr PN-G-02100:2013-12 Górnictwo odkrywkowe - szerokość pasów ochronnych wyrobisk odkrywkowych, według której granice eksploatacji należy poprowadzić w odległości minimum 10 m od dróg publicznych oraz 6 m od granic sąsiednich działek. Na żadnej z sąsiednich działek nie ma obecnie zbiornika wodnego, dlatego też, organ stanął na stanowisku, że przyjęte wartości odnośnie wyznaczenia szerokości pasów zagrożenia i pasów ochronnych są prawidłowe, a przestrzeganie granic eksploatacji i wyznaczonych pasów ochronnych zapobiegnie negatywnemu wpływowi eksploatacji na sąsiednie tereny. Organ podkreślił, że jak wskazuje orzecznictwo sądowno-administracyjne, organ administracji publicznej wydając decyzję, musi uwzględnić stan faktyczny i prawny istniejący w dacie wydania decyzji. Biorąc powyższe pod uwagę organ nie uwzględnił omawianego wyżej zarzutu.

2) Odnosząc się do uwagi strony dotyczącej włączenia w granice obszaru i terenu górniczego działek, do których Inwestor nie ma prawa, organ podkreślił, że wg KIP, z racji uwarunkowań własnościowych na złożu wydzielone zostaną dwa pola obszaru górniczego: OG „Lasów Żarka I Pole E” i „Lasów Żarka I Pole W” rozdzielone drogą gminną leżącą na działkach nr 59 i na części działki nr 53, które nie zostały włączone w granice obszaru górniczego, co zostało przedstawione na zał. graficznym nr 2 do KIP. W związku z powyższym KIP została opracowana dla przedsięwzięcia realizowanego w dwóch polach, z wyłączeniem działki nr 59 i części działki nr 53, do której Inwestor nie posiada tytułu prawnego. Organ zauważył także, że regulacje dotyczące prawa Inwestora do nieruchomości zlokalizowanych w granicach projektowanego obszaru górniczego regulują przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633 ze zm.). Zgodnie z zapisami art. 24 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, wniosek koncesyjny musi zawierać informacje o prawach wnioskodawcy do nieruchomości (przestrzeni), w granicach której ma być wykonywana zamierzona działalność, lub prawo, o ustanowienie którego ubiega się wnioskodawca. Tak więc możliwość włączenia działek w granice obszaru górniczego ocenia właściwy organ koncesyjny na etapie rozpatrywania wniosku o udzielenie koncesji. Przepisy ww. ustawy nie nakładają obowiązku wykazania się prawem do nieruchomości zlokalizowanych w granicach terenu górniczego, zgodnie bowiem z art. 6 ust.1 pkt 15 tej ustawy, terenem górniczym - jest przestrzeń objęta przewidywanymi szkodliwymi wpływami robót górniczych zakładu górniczego. Stąd droga gminna leżąca na działkach nr 59 i części działki nr 53 została włączona w teren górniczy (zgodnie z załącznikiem graficznym nr 2 do KIP). Odnośnie działki nr 53 o pow. 0,3453 stanowiąca drogę gminną, w znacznej części jest ona zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego położona na terenie eksploatacji żwiru i oznaczona w planie jako 2PE. Ta część działki, jak wskazano w KIP str. 24, jest włączona w planowany obszar górniczy. W tym zakresie organ wyjaśnił, że na pisemny wniosek Inwestora z dn. 05 kwietnia 2023 r.

wyraził wstępną zgodę pismem znak: GNR.01.6870.29.2023 z dn. 14 kwietnia 2023r. na prowadzenie robót eksploatacyjnych w obszarze części działki nr 53. Zgodnie z przytoczonym pismem organu, ostateczna powierzchnia terenu działki nr 53 przeznaczona na prowadzenie robót eksploatacyjnych będzie wynikała z geodezyjnego podziału tej nieruchomości. Działka o nr 53 stanowiąca drogę gminną zostanie podzielona na dwie części: 3) część działki nr 53 stanowiąca drogę gminną - biegnąca od żwirowni „Lasów Żarka Północ” łączącą się z drogą gminną (działka nr 59), a następnie z kolejną drogą gminną oznaczoną nr 64, aby zapewnić bezpieczną komunikację w tym obszarze z funkcjonowaniem żwirowni „Lasów Żarka Północ, 2) część działki nr 53 położonej w obszarze powierzchniowej eksploatacji żwiru (2PE). Odnosząc się do zastrzeżenia strony, iż Inwestor nie posiada tytułu prawnego do działki o nr 53, organ w ślad za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 18.09.2018r. Sygn. Akt II SA/Gd 341/18 wskazał: „decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia nie narusza prawa własności, nie daje też inwestorowi żadnych praw do terenu potencjalnego zainwestowania, określa natomiast wpływ przedsięwzięcia na środowisko i wymagania jakie powinny być spełnione, aby minimalizować skutki negatywnego wpływu czynników szkodliwych”. Samo zatem w sobie wskazanie tej działki w decyzji nie skutkuje nadaniem Inwestorowi jakichkolwiek praw do tej działki. W związku z powyższym zarzuty te organ uznał za bezzasadne.

3) Odnosnie do uwagi dot. usypania wału wzdłuż granic inwestycji organ podał, że wg informacji zawartych w KIP, łączna kubatura nadkładu do zdjęcia znad całości udokumentowanego złoża (zgodnie z obliczeniami w Dokumentacji Geologicznej) wynosi około 124 948 m³, natomiast jak zaznacza Inwestor w swoich wyjaśnieniach z dnia 05 grudnia 2023 r., prace eksploatacyjne nie będą prowadzone na całej powierzchni jednocześnie, a etapowo na pow. maks. 2 hektarów, tj. w pierwszych dwóch latach ilość zebranego nadkładu nie przekroczy 24 000 m³. Część nadkładu zostanie ulokowana na zwałowiskach tymczasowych w formie wałów wzdłuż granic planowanego przedsięwzięcia o obwodzie około 2,2 km. Przyjmuje się również, że część mas nadkładowych zostanie przekazana do sprzedaży. Po zakończeniu eksploatacji lub jeszcze w jej trakcie nadkład wykorzystany zostanie do prac rekultywacyjnych. Z racji eksploatacji spod lustra wody do rekultywacji wykorzystane będzie tylko około 15 % mas. Ilość ta zostanie zdeponowana tymczasowo w formie wału wokół planowanego przedsięwzięcia. Wał ten w trakcie eksploatacji będzie pełnić również rolę ekranu dla rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń lotnych oraz emisji hałasu. Mając na uwadze powyższe organ uznał, że zarzuty dotyczące wału oparte są na nieprawidłowym założeniu jednoczesnego składowania całego nadkładu, stąd uznał te zarzuty za bezzasadne. Ponadto organ zauważył, że warunki, jakie należy spełnić planując eksploatację złoża, nakładane są przez właściwy organ koncesyjny w koncesji. Zgodnie z przepisami ustawy Prawo geologiczne i górnicze, załącznikiem do wniosku o udzielenie koncesji jest projekt zagospodarowania złoża, który ma na celu przedstawienie najlepszego wariantu wykorzystania złoża, przy uwzględnieniu uwarunkowań geologicznych, z zakresu ochrony środowiska, bezpieczeństwa oraz uwarunkowań ekonomicznych. Na podstawie projektu zagospodarowania złoża sporządzany jest plan ruchu zakładu górniczego, zatwierdzany przez właściwy organ nadzoru górniczego, którego rozwiązaniem stanowią uszczegółowienie koncepcji eksploatacji złoża z uwzględnieniem ww. uwarunkowań. Ponadto szczegółowe rozwiązania gwarantujące bezpieczeństwo przyjętych rozwiązań przedstawiane są, zgodnie z obowiązującymi przepisami, na etapie udzielania koncesji i zatwierdzania planu ruchu.

4) Odnosząc się do kwestii użytkowania dróg przeznaczonych do transportu urobku, organ podał, że przychylił się do wniosku Strony i nałożył na Inwestora obowiązek utworzenia, przed rozpoczęciem eksploatacji, w ciągu drogi 64 i wykonania w oparciu o sporządzony projekt budowlany (zgodnie z obowiązującymi przepisami techniczno- budowlanymi dotyczącymi dróg

publicznych), dwóch mijanek dla samochodów ciężarowych. Ma to na celu zminimalizowanie oddziaływania inwestycji na przedmiotową drogę i wypełnia żądanie Strony postępowania. W odniesieniu do dalszej części żądania dotyczącego zobowiązania Inwestora do ciągłego utrzymywania drogi gminnej nr 64 w dobrym stanie technicznym, organ zauważył, że jest to droga publiczna i Inwestor nie będzie jedynym użytkownikiem drogi, a odpowiedzialność za niszczenie drogi gminnej uregulowana została w przepisach ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2023 r. poz. 2119 ze zm.), stąd tą część uwag organ uznał za bezzasadną.

W podsumowaniu Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk wskazał, że po dokonaniu analizy treści wniosku z dn. 22 listopada 2023 r. stwierdził, że zastrzeżenia Józefa Sołtysa można uznać za nieuzasadnione, za wyjątkiem zabezpieczenia drogi gminnej położonej na dz. nr 64, którą będzie wywożony urobek z kopalni i do której organ się przychylił.

Kolejno organ odniósł się do uwag do KIP zgłoszonych przez strony Andrzeja Uruskiego i Jana Kitę w piśmie z dnia 23 listopada 2023 r., a dotyczących:

- 1) Braku wyznaczenia pasa ochronnego wzdłuż działki 49. W związku z planowanym przez Inwestora wodnym kierunkiem rekultywacji powstanie zbiornik wodny o głębokości 30 m, obszar wyrobiska należy traktować zatem jako typowy zbiornik wodny o dużej powierzchni i zgodnie zatem z normą PN-G-02100:2013 szerokość pasa ochronnego powinna wynosić w takim przypadku co najmniej 50 m. Ponadto odpowiednia szerokość pasa ochronnego zmniejszyć powinna także warunki odwodnienia działki nr 49, która ma charakter użytku rolnego.
- 2) Wzniesienia wału z nadkładu na granicy działki nr 49. Inwestor przewiduje wzniesienie wału z nadkładu na swojej działce nr 61 graniczącej prawie na całej długości działki nr 49. Według Inwestora wał ten ma mieć wysokość ok. 5 m. Z danych zawartych w Karcie wynika, że szerokość tego wału wyniesie co najmniej 20m. Tak duże obciążenie zawodnionego gruntu na granicy działek stwarza niebezpieczeństwo katastrofy środowiskowej w postaci osuwiska do zawodnionej części wyrobiska. W piśmie przedstawiono zarzut, że Inwestor w ogóle nie przedstawia tego zagrożenia w karcie i nie spełnia tym samym wymogów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego, określonych w art. 142 ust.1 i 146 ust. 2.
- 3) Braku określenia pasów ochronnych dróg na terenie obszaru i terenu górniczego. Na terenie obszaru i terenu górniczego znajduje się droga transportowa wykorzystywana przez strony do transportu urobku z działki nr 192/25 oraz umożliwiająca dostęp do działki nr 49. Ponadto na mocy wieloletniej umowy z firmą posiadającą koncesję wydobywczą ze złoża kruszywa „Lasów Żarka Północ” położonego na działce nr 192/25, Strony zajmują się eksploatacją tego złoża i do transportu urobku wykorzystują drogę położoną na działkach Gminy nr 53 i 59 oraz na działce nr 64 oraz współfinansowali wraz z Gminą budowę tej drogi. Zaznaczyli także, takie sąsiedztwo naraża istniejące drogi na erozję i w konsekwencji na ich zniszczenie. Z tego powodu pas ochronny zgodnie z normą PN-G-01200:2013 powinien wynosić co najmniej 50 m.
- 4) Zapewnienia prawidłowych warunków transportu na drodze na działce nr 64. Strony wskazały, że w związku z tym, że Inwestor przewiduje wydobycie ok. 3000 ton kruszywa dziennie przy dwuzmianowej organizacji pracy, co oznacza ok. 15 przejazdów samochodów na godzinę na drodze o długości ok. 400m, dojdzie do zablokowania tej drogi dla innych użytkowników, do których należy zaliczyć nie tylko kopalnię „Lasów Żarka Północ”, ale również Strony wnoszące uwagi jako użytkownicy działki nr 49 i kilkudziesięciu użytkowników działek przyległych do drogi gminnej na działce nr 64. Z tego powodu, zdaniem Stron, drogę należałoby poszerzyć przystosowując ją do ruchu dwukierunkowego albo przewidzieć na niej mijanki o odpowiednich parametrach. W piśmie wskazano także na konieczność zobowiązania Inwestora do utrzymywania tej drogi w dobrym stanie technicznym pod warunkiem, że jeśli nie będzie tego przestrzegał, to zobowiązuje się on do pokrycia kosztów jej remontu.

Odnosząc się do powyższych uwag Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk stwierdził, że w znacznej części pokrywają się one z zarzutami przedstawianymi w piśmie pełnomocnika Józefa Sołtysa, dlatego też, odniósł się tylko do nowych zarzutów:

- 1) W odniesieniu do uwagi dotyczącej braku wyznaczenia pasa ochronnego wzdłuż działki nr 49, organ uznał ten zarzut za bezzasadny, powołując się na uzasadnienie takiego stanowiska przedstawione w odpowiedzi organu na pkt. 1 do pisma pełnomocnika Józefa Sołtysa. W odniesieniu do stwierdzenia, że odpowiednia szerokość pasa ochronnego zmniejszyć powinna także warunki odwodnienia działki nr 49, która ma charakter użytku rolnego, organ zauważył, że eksploatacja kruszywa naturalnego ze złoża Lasów Żarka I, będzie prowadzona spod lustra wody, co jak wskazuje literatura przedmiotu nie powoduje obniżenia zwierciadła wód, zatem nie ma wpływu na odwodnienie sąsiednich nieruchomości, stąd organ ten zarzut uznał za bezzasadny.
- 2) W odniesieniu do zastrzeżeń zawartych w pkt. 2 dotyczących wzniesienia wału z nadkładu na granicy działki nr 49, organ wskazał, że odniósł się do nich w decyzji we wcześniejszej odpowiedzi zawartej w pkt. 3 do pisma pełnomocnika Józefa Sołtysa i podtrzymał w tym zakresie swoje ustalenia.
- 3) W odniesieniu do uwagi dotyczącej braku wyznaczenia pasów ochronnych na terenie obszaru i terenu górniczego wzdłuż drogi transportu urobku, organ uznał zarzut za bezzasadny, powołując się na uzasadnienie takiego stanowiska przedstawione we wcześniejszej odpowiedzi na pkt. 1 do pisma pełnomocnika Józefa Sołtysa.
- 4) W odniesieniu do uwag zawartych w pkt. 4 dotyczących transportu urobku organ podtrzymał swoje ustalenia przedstawione w tym zakresie we wcześniejszej odpowiedzi na pkt. 4 pisma pełnomocnika Józefa Sołtysa.

W podsumowaniu organ wskazał, że zastrzeżenia Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego można uznać za nieuzasadnione, za wyjątkiem zabezpieczenia drogi gminnej położonej na dz. nr 64 i do której organ się przychylił.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk podał, że z uwagi na to, iż w piśmie z dnia 22 listopada 2023 r. pełnomocnik Józefa Sołtysa powołał się i przytoczył fragment dokumentu dr. inż. T. Mzyka, który został przedłożony w urzędzie w dniu 15 lutego 2023 r. jako dokument do toczącego się wówczas postępowania w sprawie wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Eksploatacji i przeróbce kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”, miejscowość Żarka nad Nysą, gmina Pieńsk, powiat zgorzelecki, województwo dolnośląskie”, zakończonej umorzeniem postępowania w dniu 08 września 2023 r. na wniosek Inwestora, organ uznał za zasadne dopuszczenie dowodu z ww. dokumentu i włączenie go do niniejszego postępowania. Postanowieniem znak: ŚGK.LK..6220.5.8.2023 z dnia 18 grudnia 2023 r. organ dopuścił dowód z dokumentu pn. „Analiza stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża Lasów Żarki I w gminie Pieńsk” autorstwa dra inż. Tadeusza Mzyka, Orzesze - luty -2023r. (dalej również jako: *Analiza*), o czym poinformowano strony postępowania obwieszczeniem z dnia 18 grudnia 2023 r. Następnie organ wyjaśnił, że w dniu 20 grudnia 2023 r. zwrócił się do Inwestora załączając ww. dokument Analizy, o ustosunkowanie się do zawartych w ww. dokumencie zastrzeżeń dotyczących stateczności skarp, w formie pisemnej w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma. W dniu 29 grudnia 2023 r. Inwestor przedłożył pismo odnoszące się do przedmiotowego dokumentu Analizy. Dalej organ obszernie przywołał treść ww. dokumentu autorstwa T. Mzyka., wyjaśniając, że obejmuje on analizę stateczności skarp w rejonie Żwirowni Lasów w Gminie Pieńsk w odniesieniu do projektowanej eksploatacji złoża Lasów Żarka I, dla potrzeb oceny bezpieczeństwa dróg dojazdowych i skarp granicznych eksploatowanego złoża oraz projektowanej eksploatacji. W konkluzji tego opracowania jego autor wskazał, że w celu wykluczenia niebezpieczeństwa oraz eliminacji ewentualnej katastrofy budowlanej (w

przypadku drogi dojazdowej) oraz innych szkód (przy skarpach granicznych), bezwzględnie należy wykonać analizę stateczności skarp, dla warunków określonych przy granicach oraz w rejonie drogi dojazdowej.

Następnie organ I instancji powołał się na stanowisko Inwestora wobec ww. dokumentu Analizy, przedstawione w piśmie z dnia 29 grudnia 2023 r., po czym, organ przedstawił własne stanowisko wobec ww. dokumentu. W tym zakresie organ wskazał, że podziela stanowisko Inwestora, iż powoływane w Analizie przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów technicznobudowlanych dotyczących dróg publicznych (Dz. U. z 2022r., poz. 1518) nie mają zastosowania w prowadzonym postępowaniu, gdyż przedmiotem postępowania nie jest budowa, przebudowa lub użytkowanie dróg publicznych czy też projektowanie, budowa lub przebudowa urządzeń obcych usytuowanych w pasach drogowych. Ponadto organ zauważył, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, która jest ustawą nadrzędną do przytoczonego rozporządzenia Ministra Infrastruktury, ustawy tej nie stosuje się do wyrobisk górniczych. Również przytoczone przez autora opracowania odniesienie Normy PN-EN 1997- 1 do planowanej inwestycji jest nietrafione, gdyż norma ta przeznaczona jest do stosowania jako ogólna podstawa geotechnicznych zagadnień projektowania budynków i budowli inżynierskich, co w omawianym przypadku nie ma zastosowania. W odniesieniu do powoływanej w Analizie normy PN-G-02100:2013, która ma zastosowanie w planowanym przedsięwzięciu, a która określa minimalne wymagania szerokości pasów ochronnych dla dróg, wynosi ona minimum 10 metrów. Organ zaznaczył, że od 1 stycznia 1994 r. stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne, a zatem odległości podane w Polskiej Normie odnośnie pasa ochronnego są tylko wytycznymi, a nie normą bezwzględnie obowiązującą. Organ nie podzielił stanowiska autora Analizy dot. tego, że z uwagi na to, iż wyrobisko będzie docelowo zbiornikiem wodnym, odpowiadającym poz. 10 z powołanej normy, minimalna wartość pasa ochronnego wynosi 50 metrów. Jak wskazuje Inwestor, zgodnie z KIP, na nieruchomościach objętych wnioskiem o wydanie decyzji środowiskowej aktualnie znajdują się pola użytkowane rolniczo, a nie zbiornik wodny. Natomiast kierunek rekultywacji przyjęty jest jako kierunek wodny i zieleni niezorganizowanej z funkcją rekreacyjną, a nie wodny jak sugeruje Autor analizy. Zdaniem organu, w prowadzonym postępowaniu musi on ocenić aktualny stan faktyczny, a nie hipotetyczny, który może wystąpić w przyszłości. Tym bardziej, że w KIP Inwestor zaznaczył, iż zamierza wystąpić we wniosku koncesyjnym na udzielenie koncesji na 50 lat. Jednocześnie organ wskazał, że powołana norma pasa ochronnego 50 m stanowi pewne wytyczne dla wyznaczania szerokości pasów ochronnych dla kopalń lokalizowanych w sąsiedztwie istniejących cieków. W analizowanym przypadku nie zachodzi taka sytuacja, stąd organ zarzut ten uznał za bezzasadny. Analogicznie, jak w przypadku pasów ochronnych dla pasa drogowego, organ nie podzielił opinii autora Analizy co do tego, że odnośnie wymagań technicznych dla obwałowań lub skarp granicznych - jeżeli przyjmie się minimalne wymagania zawarte w normie PN-G-02100:2013-12, tj. 6 metrów dla pasa ochronnego od granicy sąsiadujących nieruchomości, to podobnie jak wskazano w analizie, strefy ochronionej dla pasa drogowego, prowadzenie eksploatacji nie zapewni stateczności skarp granicznych. Organ podkreślił, że w swoim opracowaniu autor Analizy nie przedstawia wyliczeń dla stateczności skarp dla planowanego przedsięwzięcia, a jedynie przedstawia sposób wyliczenia na sprawdzenie stateczności skarp. W podsumowaniu autor Analizy stwierdza, że w przypadku projektowanego uruchomienia kopalni na złożu Lasów Żarka I, należy przeanalizować, tj. wykonać obliczenia stateczności skarp projektowanego zakładu górniczego, zaś organ, w oparciu o powyższe ustalenia, nie widzi zasadności dokonywania przez Inwestora wskazanych obliczeń.

Podsumowując całość dokumentu pn. „Analiza stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża „Lasów-Żarka I” autorstwa dr. inż. Tadeusza Mzyka, organ

stwierdził, że wartość merytoryczna, jak i prawna tego opracowania odbiega od zamierzenia inwestycyjnego i nie stanowi wartości dowodowej w prowadzonym postępowaniu, stąd zarzuty w niej podniesione należy uznać za bezzasadne.

W dalszej części uzasadnienia decyzji organ I instancji odniósł się do przedłożonej przez Inwestora KIP, uznając, że została ona opracowana zgodnie z art. 62a ustawy ooś. Ustalenia zawarte w KIP organ uznał za prawidłowe. W jego ocenie, dokument ten stanowi kompleksowe opracowanie dotyczące planowanego zamierzenia i jego skutków dla środowiska. Organ podkreślił, że w oparciu o przedłożoną dokumentację sprawy, w tym KIP, wyspecjalizowane organy opiniujące tj. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektor Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wydały opinie stwierdzając, że dla planowanego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, wskazując jednak konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagań zabezpieczających, które zostały przeniesione do wydanej przez organ decyzji.

Kolejno Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk obszernie przeanalizował sprawę w kontekście przepisu art. 80 ust. 2 ustawy ooś i wynikającego z niego wymogu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. W tym zakresie organ podał, że obszar planowanej inwestycji objęty jest następującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego:

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębów Lasów oraz obrębów Żarka nad Nysą,

- działki o numerach ewidencyjnych: 50/1, 50/2, 50/3, 51, 52/1, 55/1, 56/1, 56/2, 57, 58, 60, położone w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) zlokalizowane są w całości na terenach eksploatacji żwiru oznaczonego w planie symbolem 2PE – dla złoża „Lasów Żarka”

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębów Żarka n/Nysą,

- dla działki o numerze ewidencyjnym: 52/2 dopuszcza się – na jej części – powierzchniową eksploatację pospółek (udokumentowanych w kat. C1 i B) ze złoża „Lasów – Żarka” – częściowo działka zlokalizowana jest na terenach upraw polowych.

Działka o numerze ewidencyjnym 55/2 położona w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) objęta jest dwoma planami zagospodarowania przestrzennego:

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębów Żarka n/Nysą

- dla działki o numerze ewidencyjnym: 55/2 dopuszcza się – na ich części – powierzchniową eksploatację pospółek (udokumentowanych w kat. C1 i B) ze złoża „Lasów – Żarka”; częściowo działki zlokalizowane są na terenach upraw polowych.

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębów Lasów oraz obrębów Żarka nad Nysą

- działka o numerze ewidencyjnym: 55/2 zlokalizowana jest częściowo na terenach eksploatacji żwiru oznaczonego w planie symbolem 2PE – dla złoża „Lasów Żarka”

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębów Lasów oraz obrębów Żarka nad Nysą

- działka o numerze ewidencyjnym: 59 położona w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) stanowi drogę w obszarze terenów eksploatacji żwiru oznaczonych w planie symbolem 2PE – dla złoża „Lasów Żarka”.

Działka o numerze ewidencyjnym 53 położona w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) objęta jest dwoma planami zagospodarowania przestrzennego:

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Żarka n/Nysą

- działka o numerze ewidencyjnym: 53 stanowi drogę w obszarze powierzchniowej eksploatacji pospółek (udokumentowanych w kat. C1 i B) ze złoża „Lasów – Żarka”.

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębu Lasów oraz obrębu Żarka nad Nysą

- działka o numerze ewidencyjnym: 53 stanowi drogę i w znacznej części znajduje się w obszarze terenów eksploatacji żwiru oznaczonych w planie symbolem 2PE – dla złoża „Lasów Żarka”.

Działka o numerze ewidencyjnym 61 położona w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) objęta jest dwoma planami zagospodarowania przestrzennego:

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Żarka n/Nysą

- działka o numerze ewidencyjnym: 61 położona w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1) usytuowana jest częściowo na terenach projektowanej zieleni izolacyjnej i terenach projektowanych obiektów gospodarki komunalnej (parkingi).

Zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębu Lasów oraz obrębu Żarka nad Nysą.

Dalej organ wyjaśnił, że zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego działka nr 53 o pow. 0,3453 stanowiąca drogę gminną, w znacznej części położona jest na terenie eksploatacji żwiru i oznaczona w planie jako 2PE. Ta część działki, jak wskazano w KIP str. 24, jest włączona w planowany obszar górniczy. Organ wyjaśnił, że na pisemny wniosek Inwestora z dnia 05 kwietnia 2023 r. wyraził wstępną zgodę pismem znak: GNR.01.6870.29.2023 z dnia 14 kwietnia 2023 r. na prowadzenie robót eksploatacyjnych w obszarze części działki nr 53. Zgodnie z przytoczonym pismem organu, ostateczna powierzchnia terenu działki nr 53 przeznaczona na prowadzenie robót eksploatacyjnych będzie wynikała z geodezyjnego podziału tej nieruchomości. Działka o nr 53 stanowiąca drogę gminną zostanie podzielona na dwie części:

- część działki nr 53 stanowiąca drogę gminną - biegnąca od zwirowni „Lasów Żarka Północ” łączącą się z drogą gminną (działka nr 59), a następnie z kolejną drogą gminną oznaczoną nr 64, aby zapewnić bezpieczną komunikację w tym obszarze z funkcjonowaniem zwirowni „Lasów Żarka Północ”,

- część działki nr 53 położonej w obszarze powierzchniowej eksploatacji żwiru (2PE)

W oparciu o powyższe ustalenia organ stwierdził zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk przeanalizował rodzaj, charakterystykę i usytuowanie planowanego przedsięwzięcia wskazując, że będzie ono polegało na eksploatacji odkrywkowej i przeróbce kruszywa naturalnego z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”. Inwestycja będzie realizowana na działkach nr: 50/1, 50/2, 50/3, 51, 52/1, 52/2, 53, 55/1, 55/2, 56/1, 56/2, 57, 58, 60 i 61, obręb Żarka nad Nysą o łącznej powierzchni ok.

13,791 ha. Powierzchnia udokumentowanego złoża wynosi ok. 10,50 ha. Powierzchnia obszaru górniczego wyniesie ok. 12,709 ha. Wyznaczone zostaną dwa, z racji uwarunkowań terenowych (rozdzielająca złoża droga gminna), obszary górnicze OG „Lasów Żarka I – pole W” o powierzchni ok. 9,40 ha oraz „Lasów Żarka I – Pole E” o powierzchni ok. 3,31 ha. Złoże stanowi piasek ze żwirem. Przewidywana głębokość eksploatacji wynosi ok. 30 m. Zasoby bilansowe złoża wynoszą ok. 5 517 690 pospółki piaskowo-żwirowej. Wielkość wydobycia w skali roku wynosić będzie do ok. 600 000 Mg (ok. 3 000 Mg/dobę). Teren złoża położony jest na gruntach rolnych. Od strony północnej graniczy z istniejącym wyrobiskiem kopalni kruszywa naturalnego „Lasów -Żarka Północ”. Wzdłuż wschodniej granicy złoża przebiega linia kolejowa pomiędzy miejscowościami Pieńsk - Jędrzychowice. Przez teren złoża, z północnego - zachodu w kierunku południowo - wschodnim, przebiega napowietrzna linia energetyczna. Przez centralną część złoża i przy jego południowej stronie przebiega gminna droga asfaltowa (działki nr 53, 59 i 64) łącząca planowane przedsięwzięcie z drogą wojewódzką nr 351. Udostępnienie złoża do eksploatacji będzie wymagać przeprowadzenia prac przygotowawczych polegających na zdjęciu ze stropu złoża warstwy gleby i nadkładu. Część nadkładu zostanie ulokowana na zwałowiskach tymczasowych w formie przyzmy na działce nr 52/2 o powierzchni 0,6828 ha oraz na granicach działek: 51, 52/1, 55/1, 55/2, 57, oraz 61 o łącznej długości około 1100 m - formie obwałowania. Ogółem na wskazanych lokalizacjach można tymczasowo zdeponować około 100 000 m³ nadkładu. Po zakończeniu eksploatacji lub jeszcze w jej trakcie wykorzystany zostanie do prac rekultywacyjnych. Przyjmuje się również, że część mas nadkładowych zostanie przekazana do sprzedaży. Nie zakłada się tworzenia obwałowania na obszarach graniczących z drogą gminną (działka nr 59) to jest wzdłuż granic działek nr 60, 50/1, 53 i 58. Obwałowanie będzie powstawać sukcesywnie w miarę postępu robót związanych ze zdejmowaniem nadkładu. Ponadto wał ten w trakcie eksploatacji będzie pełnić również rolę ekranu dla rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń lotnych oraz emisji hałasu oraz stanowić swego rodzaju barierę utrudniającą dostęp do terenów eksploatacyjnych. Organ podał, że Złoże „Lasów Żarka I” będzie eksploatowane odkrywkowo, dwoma podstawowymi systemami:

- do głębokości występowania poziomu wodonośnego systemem ścianowo - zabierkowym jednym poziomem eksploatacyjnym. Zasadnicze urabianie kopaliny na tym etapie odbywać się będzie przy pomocy koparki łyżkowej podsiębiernej na podwoziu gąsienicowym i napędzie spalinowym (lub ładowarki łyżkowej) a następnie na jej transporcie do mobilnego zakładu przesiewającego lub bezpośrednio do odbiorców zewnętrznych. Do ładowania urobku służyć będą ładowarki lub koparki łyżkowe,

- poniżej występowania poziomu wodonośnego (część zawodniona złoża) systemem wyrobiska szerokoprzestrzennego, metodą ścianowo - wgłębną spod lustra przy pomocy koparki ssącej do spągu złoża

Do obsługi kopalni „Lasów Żarka I” w zakresie transportu wewnętrznego wykorzystywany będzie własny transport technologiczny kołowy. Z kopalni kruszywo będzie wywożone:

- z Pola E wyjazdem z działki nr 58 na drogę gminną (działka nr 64) łączącą kopalnię z drogą wojewódzką nr 351

- z pola W wyjazdem z działki nr 60 na drogę gminną (działka nr 64) łączącą kopalnię z drogą wojewódzką nr 351

Przy założeniu maksymalnego wydobycia na poziomie 3 000 Mg na dobę (600 000 Mg rocznie - wydobycie maksymalne - wariant najmniej korzystny) oraz faktu, że transport zewnętrzny będzie realizowany w następujących ramach czasowych:

- transport w godzinach 6.00 – 22.00 - 16 godzin; transportu zewnętrznego nie prowadzi się w porze nocnej oraz w soboty, niedziele i święta oraz przy założeniach:

- ilość dni pracy transportu w miesiącu: 22 (w roku: 250 dni)
- ładowność samochodu 25 ton, to maksymalne przewidywane natężenie transportu

wyniesie:

- rocznie: 63 360 kursów (tam i z powrotem),
- miesięcznie: 5 280 kursów (tam i z powrotem),
- dziennie: 240 kursów (tam i z powrotem),
- godzinowo: 15 kursów (tam i z powrotem).

Inwestor zakłada wykorzystanie do transportu przetworzonego kruszywa naturalnego na dalsze odległości bocznicą kolejowej w Pieńsku. Przyjmuje się, że transportem kolejowym przewożone będzie około 80 % wydobytego i przerobionego kruszywa. Nie przewiduje się odprowadzania wód kopalnianych poza obszar kopalni Lasów Żarka I. Na terenie kopalni "Lasów Żarka I" będzie funkcjonować kontenerowe zaplecze socjalne i biurowe. Przyjmując ilość zatrudnionych na poziomie 15 osób (pracownicy produkcyjni, administracyjni i ochrona) zużycie wody wynosić będzie (15 osób x 60 dm³ = 900 dm³ /d = 0,9 m³/d). Kopalnia do celów technologicznych nie będzie używać innej wody poza kopalnią – gromadzącą się w wyrobisku eksploatacyjnym. Przyłącze wodne do zakładu przerobczego nie jest konieczne. Eksploatacja oraz przeróbka kopaliny prowadzona będzie z wykorzystaniem wody kopalnianej gromadzącej się w wyrobisku. Wody kopalniane wykorzystane będą również do zraszania urobku, zlewania dróg transportu wewnętrznego oraz stożków magazynowych produktów w celu eliminacji pylenia. Docelowo, po zakończeniu eksploatacji, powstaną dwa zawodnione wyrobiska poeksploatacyjne o łącznej powierzchni około 10,5 ha. Rekultywacja terenów poeksploatacyjnych będzie miała kierunek wodny i zieleni niezorganizowanej z funkcją rekreacyjną.

Dalej organ wskazał, że mając na uwadze to, że w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej inwestycji znajduje się kopalnia kruszywa naturalnego „Lasów – Żarka – Północ”, która korzysta z drogi gminnej położonej na działce nr 64 obręb Żarka nad Nysą, do wywozu urobku ze swojej kopalni organ zobowiązał Inwestora do wykonania w ciągu drogi gminnej położonej na działce nr 64 obręb Żarka nad Nysą - dwóch mijanek dla samochodów ciężarowych przed rozpoczęciem eksploatacji kopaliny.

Następnie Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk powołał się na stanowisko przedstawione w opinii organu opiniującego tj. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, znak: WOOŚ.4220.635.2023.AS.2 z dn. 23 października 2023 r., w której przeanalizowano poszczególne środowiskowe aspekty przedsięwzięcia, i wskazano co następuje: Etap realizacji przedsięwzięcia polegać będzie na prowadzeniu robót udostępniających przygotowawczych. Podczas tych prac będzie dochodzić do emisji hałasu i zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza. Źródłami emisji będą maszyny i pojazdy wykorzystywane na etapie realizacji – koparki, ładowarki, spycharki. Oddziaływania występujące na tym etapie będą krótkotrwałe i odwracalne. Analizę poszczególnych oddziaływań przedsięwzięcia przeprowadzono dla wskazanych w warunku pkt. II. 1: maksymalnego rocznego i dobowego wydobycia kopaliny. Są to ilości wskazane przez wnioskodawcę jako maksymalne i utrzymanie ich jako nieprzekraczalnych zapewni, iż nie zwiększy się skala przedsięwzięcia, więc występujące w ramach działalności oddziaływania na środowisko będą na tym samym, możliwym do przewidzenia, przeanalizowanym w ramach tego postępowania poziomie. Eksploatacja przedsięwzięcia będzie wiązać się z emisją zanieczyszczeń do powietrza atmosferycznego. Ich źródłem będą silniki maszyn wykorzystywanych do eksploatacji oraz pojazdów transportujących kopalinę. Proces wydobywania kruszywa, przemieszczania mas ziemnych, a także przerabianie kopaliny w mobilnych zakładach przerobczych będą źródłem emisji pyłu. Z przedstawionej w KIP analizy stężeń maksymalnych i średniorocznych poszczególnych rodzajów zanieczyszczeń wynika, że w czasie funkcjonowania

przedsięwzięcia wartości odniesienia i poziomy dopuszczalne określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010r. nr 16, poz. 87) oraz rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (t.j. Dz. U. z 2021r., poz. 845) powinny być dotrzymane. Także emisja hałasu na etapie eksploatacji będzie związana z pracą maszyn i ruchem pojazdów. Kopalnia będzie pracować wyłącznie w porze dziennej, co pozwoli na ograniczenie potencjalnego negatywnego oddziaływania akustycznego na tereny chronione akustycznie. Dodatkowo przewiduje się, że planowane wały z mas nadkładowych o wysokości ok. 5 m, zlokalizowane m.in. od strony najbliższej zabudowy położonej na wschód od terenu inwestycji, pozwolą na ograniczenie rozprzestrzeniania hałasu i ewentualnych negatywnych oddziaływań wynikających z jego emisji. Jak wynika z treści KIP, dopuszczalne poziomy hałasu określone rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j. Dz. U. z 2014r., poz. 112) nie powinny zostać przekroczone. W wyniku działalności zakładu powstawać będą ścieki bytowe, które będą gromadzone w regularnie opróżnianych przez uprawniony podmiot zbiornikach bezodpływowych. Miejsca tankowania pojazdów i maszyn będą wyznaczone na uszczelnionym placu, co pozwoli na zminimalizowanie ryzyka zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego. Ponieważ nie planuje się odwadniania złoża, nie przewiduje się powstania leja depresji. Na etapie eksploatacji będą powstawać odpady związane przede wszystkim z utrzymaniem i naprawą maszyn, także jak: baterie, opony, oleje silnikowe. Powstałe odpady będą gromadzone selektywnie w odpowiednio przygotowanym i zabezpieczonym miejscu poza złożem, a następnie przekazywane firmie posiadającej właściwe uprawnienia do ich odbioru. Po przeanalizowaniu możliwości oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia w zakresie aspektów przyrodniczych stwierdzono, że w zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie występują obszary górskie, obszary przylegające do jezior, obszary wodno- błotne i inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych (w tym siedliska łąkowe i ujścia rzek), a także obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody – w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023r., poz. 1336 ze zm.). Najbliżej położony obszar Natura 2000: specjalny obszar ochrony siedlisk Pieńska Dolina Nysy Łużyckiej (PLH020086) znajduje się w odległości ok. 100 m. W bezpośrednim sąsiedztwie przedsięwzięcia zlokalizowane jest siedlisko leśne – 9190 kwaśne dąbrowy wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. 2014r., poz. 1713). Planowane przedsięwzięcie położone jest poza granicami korytarzy ekologicznych. Biorąc pod uwagę zapisy KIP oraz fakt, iż wydobywanie kruszywa będzie prowadzone bez odwadniania wyrobiska eksploatacyjnego Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska stwierdził, że przy zastosowaniu warunków określonych w niniejszym rozstrzygnięciu, przedsięwzięcie nie powinno wywierać znaczącego negatywnego wpływu na środowisko przyrodnicze, w tym na cele ochrony ww. obszaru Natura 2000, siedlisko przyrodnicze 9190 i różnorodność biologiczną. Organ wyjaśnił przy tym, że aby zminimalizować negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu wskazał warunki prowadzenia prac przeniesione do punktów II 2-II 6 decyzji i w ślad za opinią Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu wyjaśnił przyczyny i cele nałożonych warunków.

Kolejno organ wyjaśnił, że w wydanej decyzji nałożony na Inwestora również obowiązek zastosowania rozwiązań minimalizujących wpływ na środowisko, określonych w opinii

Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie znak: WR.ZZŚ.6.4901.62.2023.KS z dnia 18 października 2023 r. i zgodnie z nią wskazał warunki prowadzenia prac określone w punkcie od II 7 do II 14 decyzji. Organ obszernie także przywołał stanowisko Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie przedstawione w przedmiotowej opinii, w której organ opiniujący wskazał, że planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest w obszarze dorzecza Odry, dla którego opracowano Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry – Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 listopada 2022r. w sprawie Planu zagospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry (Dz. U. z 2023r., poz. 335). Działki znajdują się w obszarze jednolitej części wód podziemnych oznaczonym europejskim kodem PLGW600092, zaliczonym do regionu wodnego Środkowej Odry. W ww. planie JCWPd osiągnęła dobrą ocenę stanu ilościowego oraz dobrą ocenę stanu chemicznego. Rozpatrywana jednolita część wód podziemnych nie jest zagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. Eksploatacja przedsięwzięcia nie będzie powodowała dopływu zanieczyszczeń do wód podziemnych, przez co nie wpłynie na pogorszenie stanu chemicznego części wód podziemnych. Planowana inwestycja nie będzie miała również negatywnego wpływu na cele środowiskowe dotyczące stanu ilościowego wód podziemnych. Teren przedsięwzięcia znajduje się częściowo w obszarze jednolitych części wód powierzchniowych oznaczonej europejskim kodem PLRW600009174549 – o nazwie Żarecki Potok. Zgodnie z zapisami ww. Rozporządzenia, została oceniona jako naturalna część wód o złym stanie, zagrożona nieosiągnięciem celu środowiskowego, jakim jest dobry stan ekologiczny; zapewnienie drożności cieku dla migracji ichtiofauny o ile jest monitorowany wskaźnik diadromiczny D i stan chemiczny dla złagodzonych wskaźników [kadm(w), nikiel(w)] poniżej stanu dobrego, dla pozostałych wskaźników – stan dobry. JCWP cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału sorpcyjnego. Dla JCWP o kodzie PLRW600009174549 określono odstępstwo z art. 4 ust. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej do 2027r., polegające na odroczeniu terminu osiągnięcia celów środowiskowych związane z tym, że nie są osiągnięte (lub są zagrożone) cele środowiskowe JCWP w zakresie wskaźników: MIR, EFI+PL/IBI_PL,MMI. Jest to spowodowane warunkami naturalnymi (JCWP) cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału. Dla tej JCWP zostało ustanowione odstępstwo z art. 4. ust. 5 Ramowej Dyrektywy. Wodnej w zakresie wskaźników kadm (występowanie w wodzie), nikiel (występowanie w wodzie). Presje trwale uniemożliwiające osiągnięcie celów środowiskowych zaspokajają ważne potrzeby społeczno-gospodarcze i na obecnym etapie stwierdza się brak alternatywnych opcji zaspokojenia tych potrzeb. Nie zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust. 7. Ramowej Dyrektywy Wodnej. Warunkiem odstępstwa jest pełne i terminowe wdrożenie programu działań (którego zakres i skuteczność określono w zestawach działań o którym mowa w art. 324 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2023r., poz. 1478 ze zm.). Teren przedsięwzięcia znajduje się w częściowo w obszarze jednolitych części wód powierzchniowych oznaczonej europejskim kodem PLRW60001117453 – o nazwie Nysa Łużycka od Pliessnitz do Żareckiego Potoku. Zgodnie z zapisami ww. Rozporządzenia o tym kodzie została oceniona jako silnie zmieniona część wód o złym stanie, zagrożona nieosiągnięciem celu środowiskowego, jakim jest: dobry potencjał ekologiczny; zapewnienie drożności cieku dla migracji ichtiofauny na odcinku cieku istotnego Nysa Łużycka w obrębie JCWP (dla łososia); zapewnienie drożności cieku dla migracji gatunków o znaczeniu gospodarczym na odcinku cieku głównego Nysa Łużycka w obrębie JCWP (dla troci wędrownej) i stan chemiczny: dla złagodzonych wskaźników [benzo(a)piren(w)] poniżej stanu dobrego, dla pozostałych wskaźników - stan dobry. JCWP cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału sorpcyjnego. Dla JCWP o kodzie PLRW60001117453 określono odstępstwo z art. 4 ust. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej do 2027 r., polegające na

odroczeniu terminu osiągnięcia celów środowiskowych związane z tym, że nie są osiągnięte (lub są zagrożone) cele środowiskowe JCWP w zakresie wskaźników: MMI; benzo(g(w), h(w), i)perylen(w), bromowane difenyloetery(b). Dla tej JCWP zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust. 5 Ramowej Dyrektywy Wodnej w zakresie wskaźników benzo(a)piren (występowanie w wodzie). Presje trwale uniemożliwiające osiągnięcie celów środowiskowych zaspokajają ważne potrzeby społeczno-gospodarcze i na obecnym etapie stwierdza się brak alternatywnych opcji zaspokojenia tych potrzeb. Nie zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust. 7 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Warunkiem odstępstwa jest pełne i terminowe wdrożenie programu działań (którego zakres i skuteczność określono w zestawach działań o którym mowa w art. 324 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1478 ze zm.). Planowana inwestycja nie będzie oddziaływać na wody powierzchniowe i nie przyczyni się do zmiany obecnie występującego stanu ekologicznego JCWP. Teren inwestycji zlokalizowany jest poza obszarami Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP). W bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji nie występują strefy ochronne ujęć wód oraz obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych. Planowane przedsięwzięcie nie znajduje się na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi. Planowana inwestycja nie jest położona na terenach podlegających ochronie wyznaczonych na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Lokalizacja oraz skala przedsięwzięcia wyklucza możliwość wystąpienia oddziaływań charakterze transgranicznym. Po przeanalizowaniu załączonej do wniosku karty informacyjnej przedsięwzięcia, uwzględniając rodzaj, skalę, lokalizację oraz charakter planowanej inwestycji, która realizowana będzie przy zastosowaniu rozwiązań minimalizujących wpływ dla środowiska oraz zgodnie obowiązującymi przepisami prawa, nie przewiduje się negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na stan jednolitych części wód podziemnych (JCWPd) i powierzchniowych (JCWP) oraz możliwości osiągnięcia celów środowiskowych.

Organ I instancji podał kolejno, że w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia zlokalizowana jest istniejąca kopalnia „Lasów Żarka Północ”. Ze względu na ograniczony zasięg oddziaływania kopalni, nie przewiduje się jednak wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia w ujęciu skumulowanym. Jak wskazano w KIP, przedsięwzięcie zlokalizowane jest w odległości ok. 0,5 km od granicy polsko-niemieckiej, jednak z uwagi na jego rodzaj i parametry nie przewiduje się, aby mogło ono powodować wystąpienie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

W podsumowaniu Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk stwierdził, że po wnikliwym przeanalizowaniu sprawy, biorąc pod uwagę zebrany materiał dowodowy, opinie wyspecjalizowanych organów opiniujących, tj. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu PGW Wody Polskie, przy zastosowaniu warunków zabezpieczających i minimalizujących wpływ na środowisko określonych w wydanej decyzji, odstąpił od konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W końcowej części uzasadnienia decyzji organ wyjaśnił przyczyny, dla których uwzględnił wnioski Inwestora o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. W tym zakresie Inwestor podał, że w jego ocenie za nadaniem rygoru przemawiają przesłanki: ważnego interesu społecznego i wyjątkowo ważnego interesu strony, o których mowa w art. 108 § 1 K.p.a. Wnioskodawca (Inwestor) podał, że gdy decyzji nie zostanie nadany rygor natychmiastowej wykonalności, termin o wydanie koncesji mógłby ulec dalszemu wydłużeniu, powodując uszczerbek brakiem wpływów do budżetu gminy z tytułu opłaty eksploatacyjnej, podatków, podatków od osób fizycznych, utworzenia nowych miejsc pracy w gminie Pieńsk. Ponadto Inwestor podał, że w pierwszym postępowaniu o wydanie decyzji środowiskowej, brak uzgodnienia sporządzonego przez wnioskodawcę raportu oddziaływania na środowisko z

Regionalna Dyrekcją Ochrony Środowiska we Wrocławiu, był powodem uchylenia przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, co ma wpływ na wydłużenie procesu realizacji przedsięwzięcia. Wnioskodawca wskazał, że osobami skarżącymi ówczesną decyzję były osoby, które prowadzą działalność konkurencyjną i mają własny interes, aby przeciągać w czasie proces uzyskania przez niego decyzji ostatecznej. Wystąpieniem w dniu 5 lutego 2024 r. Wnioskodawca doprecyzował swój wniosek z dnia 04 grudnia 2023 r., uzupełniając szczegółowe informacje nt. spełniania przez niego przesłanki szczególnie ważnego interesu strony o informację niekorzystnego wpływu czasu na planowane przedsięwzięcie, w związku z wieloetapowym i skomplikowanym procesem inwestycyjnym przedsięwzięcia. Inwestor wskazał, że aby uruchomić dalsze działania administracyjne związane z planowaną inwestycją w jego szczególnym interesie jest otrzymanie decyzji nadanej z klauzulą rygoru natychmiastowej wykonalności, co przyspieszy drogę postępowań. Do przedmiotowego pisma Inwestor załączył umowę na dostawę kruszywa żwirowego nr KR 1/12/001/2023 z dnia 1.12.2023 r., i jak wskazuje sam proces zapoczątkowania współpracy z odbiorcą był długi. Załączył również dwie umowy na zakup sprzętu niezbędnego do realizacji inwestycji jeszcze we wstępnej fazie przygotowania inwestycji. Zaznaczył przy tym, że powyższy sprzęt jest niezbędny do prowadzenia inwestycji oraz wskazał, że dodatkowo będzie trzeba zatrudnić pracowników z uprawnieniami do ich obsługi, bądź też przeszkolić nowych i nadać im stosowne uprawnienia. Analizując określoną w art. 108 § 1 K.p.a. przesłankę „wyjątkowo ważnego interesu strony”, Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk przychylił się do argumentacji Wnioskodawcy, uznając, że spełnia on przesłankę wyjątkowo ważnego interesu strony. Organ nie podzielił natomiast oceny Wnioskodawcy co do spełnienia przesłanki interesu społecznego, gdyż taki w sprawie nie zachodzi. Natomiast przesłanka wyjątkowo ważnego interesu strony została zdaniem organu wykazana. Nie ma wątpliwości, że wyjątkowo ważnym interesem Wnioskodawcy jest uzyskanie ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co następuje przed uzyskaniem decyzji o zatwierdzeniu koncesji na wydobycie kopaliny ze złoża. Jak słusznie podniósł Inwestor, opóźnienie, które spowoduje brak możliwości uruchomienia wydobycia kopaliny ze złoża, może prowadzić do nieterminowości przedsięwzięcia, a nawet dużych strat finansowych dla przedsiębiorstwa, a w konsekwencji do rezygnacji z jego prowadzenia. Organ podkreślił, że przedmiotowe przedsięwzięcie jest bardzo dużym, skomplikowanym i czasochłonnym zamierzeniem inwestycyjnym, którego realizacja musi zostać poprzedzona szeregiem działań technicznych, organizacyjnych i prawnych, związanych z koniecznością przygotowania procesu uruchomienia eksploatacji i przeróbki kopaliny (kruszywa naturalnego) i zabezpieczeniem możliwości jego realizacji. Obejmują one w szczególności zatwierdzenie projektu zagospodarowania złoża i planu ruchu zakładu górniczego, przygotowanie wyrobisk technicznych udostępniających złoża. Jak wynika z akt sprawy, proces inwestycyjny eksploatacji i przeróbki kopaliny kruszywa naturalnego ze złoża, w porównaniu do innych inwestycji o charakterze wytwórczym, jest wieloetapowy, skomplikowany i długotrwały. Nadanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności ma zatem, w przedmiotowym przypadku, umożliwić już istniejącemu przedsiębiorstwu Inwestora jedynie dalsze przeprowadzanie procesu inwestycyjnego. Nie dostaje on decyzji ostatecznej, ale decyzję nieostateczną zaopatrzoną w rygor natychmiastowej wykonalności, czyli decyzję w użytecznej w procesie inwestycyjnym formie. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest decyzją inicjującą proces inwestycyjny, poprzedzając szereg innych decyzji administracyjnych. Możliwość posługiwania się tą decyzją w celu inicjowania kolejnych postępowań administracyjnych, związanych zarówno z przedmiotową inwestycją, jak i przedsięwzięciami z nią powiązanymi, jest niezwykle istotna z punktu widzenia całości procesu

inwestycyjnego. Z tego też względu, w opinii organu, nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności jest niezbędne, aby już istniejące przedsiębiorstwo mogło natychmiast posługiwać się tą decyzją na potrzeby procesu inwestycyjnego, a tym samym inicjować działania konieczne do jego prowadzenia, w szczególności uzyskanie decyzji o koncesji. O tym, że przedsiębiorstwo jest już w toku tego procesu, a sam proces jest już zaawansowany, świadczy chociażby fakt złożenia wniosku do Dolnośląskiego Urzędu Marszałkowskiego o wszczęcie postępowania o koncesję. Inwestor poinformował, że plan ruchu jest na etapie przygotowania i zostanie przekazany do Okręgowego Urzędu Górniczego celem oceny merytorycznej i zatwierdzenia. Zwłoka w zakresie podejmowania dalszych działań może skutkować opóźnieniami w prowadzeniu procesu inwestycyjnego i znacząco opóźnić realizację przedsięwzięcia, co w konsekwencji zagrażałoby wykazanym dobrom chronionym. W sprawie udowodniony zatem został zdaniem organu stan nagłej konieczności, zaś w konkretnym układzie procesowym nadanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności jest instrumentem realnej ochrony zdefiniowanego już wyjątkowo ważnego interesu strony.

Opisana powyżej decyzja Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk została doręczona stronom postępowania w drodze obwieszczenia, ponieważ organ uznał, że w sprawie ma zastosowanie przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Obwieszczenie z zawiadomieniem o wydaniu decyzji wywieszono zostało na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy Pieńsk oraz zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 8 lutego 2024 r. na okres 14 dni (do 22 lutego 2024 r.). Ponadto, decyzję doręczono na piśmie Inwestorowi, a także stronom postępowania – Janowi Kicie, Andrzejowi Ursuskiemu oraz Józefowi Sołtysowi (do rąk pełnomocnika).

W dniu 28 lutego 2024 r. odwołanie od powyższej decyzji wnieśli Jan Kita i Andrzej Ursuski, biorący udział w postępowaniu w charakterze jego stron. W odwołaniu ww. zarzucili organowi I instancji naruszenie słusznego interesu strony oraz naruszenie przepisów prawa oraz wnieśli o uchylenie decyzji. W uzasadnieniu odwołania Odwołujący podnieśli w pierwszym rzędzie, że pismem z dnia 22 listopada 2023 r. wnieśli zastrzeżenia do organu I instancji, które odnosiły się do:

- 1) braku wyznaczenia pasa ochronnego wzdłuż działki nr 49,
- 2) wzniesienia wału z nakładem na granicy z działką nr 49,
- 3) braku określenia odpowiednich pasów ochronnych dróg na terenie obszaru i terenu górniczego,
- 4) zapewnienia prawidłowych warunków transportu na drodze na działce nr 64,
- 5) nieuwzględnienie przebiegu linii średniego napięcia przez teren obszaru górniczego.

Odwołujący wskazali, że żadne z ww. zastrzeżeń nie zostały przez organ I instancji uwzględnione. Rozwijając ww. zarzuty, w odniesieniu do braku wyznaczenia pasa ochronnego wzdłuż działki nr 49, Odwołujący zakwestionowali zaakceptowaną przez organ I instancji, a przyjętą przez Inwestora minimalną szerokość strefy ochronnej od ich działki nr 49, tj. 6 m, wynikającą z normy PN-G-02100:2013-12. Szerokość pasa ochronnego powinna ich zdaniem uwzględniać rzeczywiste warunki wyrobiska. W tym zakresie podkreślili, że Inwestor planuje wodny kierunek rekultywacji. Docelowy zbiornik wodny będzie miał 30 m głębokości, a poziom wody będzie wynosił 15-17 m. Obszar wyrobiska należy więc traktować jak typowy zbiornik wodny o dużej powierzchni. Zgodnie z ww. normą PN-G-02100:2013-12, szerokość pasa ochronnego powinna wynosić w tym przypadku 50 m (co potwierdza ekspertyza dr. inż. T. Mzyka). Odwołujący zgodzili się z organem I instancji, że należy w tym zakresie uwzględniać istniejący stan faktyczny i prawny, zaś stan prawny określił Inwestor, wskazując na wodny kierunek rekultywacji. Inwestor nie

przedstawił żadnego uzasadnienia przyjętego pasa ochronnego 6 m i nie wykazał, że zarówno podczas eksploatacji złoża, jak i po jej zakończeniu, nie nastąpi erozja zbocza wyrobiska prowadząca do zniszczenia pasa, a także nie nastąpi odwodnienie działki nr 49 będącej ich własnością. Odwołujący zakwestionowali ocenę organu I instancji o tym, że istnienie wyrobiska nie będzie miało wpływu na poziom wody gruntowej. Zbyt mała strefa ochronna może mieć negatywny wpływ na poziom wody podziemnej, co z kolei będzie miało wpływ na możliwość rolniczego wykorzystania gruntu na działce nr 49, ale także na stabilność drogi. Ten czynnik nie był przedmiotem analizy ani Inwestora, ani organu I instancji i nie może zostać pominięty w ocenie wpływu inwestycji na środowisko, zwłaszcza, że niszczące działanie na skarpe będzie miało wpływ jej podmywanie przez wodę zbiornika.

Gdy idzie o kwestię uformowania wału z nadkładu na granicy działki nr 49, Odwołujący wskazali, że Inwestor planuje zdjęcie i czasowe zagospodarowanie nadkładu w ilości 12 4948 m². Oczywiście jest, że nadkład będzie zbierany stopniowo (co podkreślił organ I instancji uznając ten zarzut za niezasadny). Ale na problem należy patrzeć z punktu widzenia efektu końcowego, kiedy to cała objętość nadkładu będzie musiała zostać zagospodarowana na złożu, bo o ile ze zbytem żwiru Inwestor nie będzie miał problemu, o tyle jak wskazuje na to obecny stan wyrobiska innej wskazanej przez nich firmy (której Inwestor jest pełnomocnikiem), należy liczyć się z tym, że składować trzeba będzie nie tylko nadkład, ale także duże ilości trudno zbywalnego piasku płukanego, o własnościach składowania jeszcze gorszych niż sam nadkład. Stwierdzenia organu I instancji dot. wałów przeznaczonych do składowania nadkładu nie znajdują także uzasadnienia w świetle praktyki eksploatacyjnej. To, że złożo będzie eksploatowane etapami, nie ma żadnego wpływu na końcową wielkość nadkładu, który po zakończeniu eksploatacji będzie miał objętość ok. 124 948 m³. Zgodnie z twierdzeniem Inwestora, nadkład ma być składowany w formie wałów wzdłuż granic planowanego przedsięwzięcia o obwodzie ok. 2,2 km. Oznacza to, że na 1 m długości będzie przypadało 56,8 m³ nadkładu. Przy zakładanej przez Inwestora szerokości pasów ochronnych 6 m, oznacza to wysokość piaszczysto - ziemnego prostokąta ok. 9,5 m. Natomiast usypana teoretycznie przyzma musiałaby mieć wys. ok 20 m i teoretyczny kąt usypu ok. 80 stopni, podczas, gdy typowy kąt usypu dla ziemi wynosi ok. 45 stopni. Do tego trzeba dodać jeszcze, że taki wał znajdowałby się na brzegu jeziora o głębokości ok. 30 m. Tak duże obciążenie zawodnionego gruntu na granicy działek stwarza niebezpieczeństwo katastrofy środowiskowej w postaci osuwiska do zawodnionej części wyrobiska. Inwestor w ogóle nie przedstawia takiego zagrożenia w karcie i nie spełnia tym samym wymogów rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego określonego w § 142 i 146 rozporządzenia w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego. Przyjęte przez Inwestora wielkości długości wału i szerokości stref ochronnych są nierealne, co dodatkowo potwierdza zwiększenie szerokości stref ochronnych. Inwestor nie wykazał realnych warunków zagospodarowania nadkładu, a organ nie ocenił właściwie propozycji Inwestora w tym zakresie.

W odniesieniu do kwestii braku określenia odpowiednich pasów ochronnych dróg na terenie obszaru i terenu górniczego, Odwołujący zakwestionowali zaakceptowane przez organ I instancji, przyjęte przez Inwestora, minimalne szerokości pasów ochronnych od dróg nr 53, 59 i 64 tj. 10 m, wynikające z normy PN-G-02100:2013-12. Tymczasem rozpatrywane warunki eksploatacji złoża są wyjątkowe i nietypowe dla kopalń kruszywa ze względu na głębokość i zawodnienie złoża, stwarzające w sumie wiele zagrożeń. Wieloletni dostęp do dróg dla innych użytkowników będzie zapewniony wyłącznie przy zapewnieniu właściwej szerokości pasów ochronnych. Przy głębokości wyrobiska 30 m, z czego 15 m w wodzie, 6 - m szerokość pasa jest niewystarczająca, co wykazał w swoich ekspertyzach dr inż. T. Mzyk. Inwestor nie przedstawił żadnych eksperckich opinii w tej kwestii i ograniczył się tylko do przywołania normy, która

określa tylko minimalne szerokości pasa ochronnego. Z tego powodu Odwołujący podtrzymują wielkości wskazane przez dr. inż. T. Mzyka. Końcowo Odwołujący zaprzeczyli, jakoby kierowali się w swoich działaniach motywami wynikającymi z działalności konkurencyjnej. Podkreślili, że ich działania nigdy nie były skierowane przeciwko innej kopalni, która prowadzi działalność podobną i to na większą skalę niż oni, i dotychczas nie było żadnych konfliktów. Wnosząc zastrzeżenia do decyzji Odwołujący kierują się tylko troską o możliwość prowadzenia wieloletniej działalności na polu „Lasów – Żarka Północ” i wykorzystanie rolnicze ich działki nr 49. Prowadzenie przez Inwestora działalności wydobywczej w zaproponowany przez niego i zaakceptowany przez organ I instancji sposób może doprowadzić do nieodwracalnych szkód środowiskowych, zniszczenia dróg gminnych, stanowiących jedyną możliwość transportu urobku z eksploatowanego przez Odwołujących wyrobiska, a także dojazdu do kilkudziesięciu działek rolnych. Odwołujący podkreślili, że erozyjne uszkodzenie stref ochronnych i dróg może nastąpić już po zakończeniu eksploatacji przez Inwestora, kiedy dochodzenie od niego ewentualnych roszczeń będzie trudne lub nawet niemożliwe, a wykonywanie tych napraw będzie obciążać Gminę. Odwołujący nie zgadzają się, że poruszane przez nich problemy będą mogły zostać uregulowane w dokumentach koncesyjnych, planie zagospodarowania złoża i planie ruchu zakładu górniczego, ponieważ w nich wymagane jest tylko podanie istnienia dróg transportowych, bez żadnych zobowiązań dotyczących ich utrzymania i eksploatacji. Na tej podstawie Odwołujący wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W odwołaniu Jan Kita i Andrzej Ursuski sformułowali ponadto wniosek o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji.

W dniu 4 marca 2024 r. odwołanie od ww. decyzji wniósł adwokat Marcin Bandura, działając w imieniu Józefa Sołtysa, zaskarżając decyzję w całości i zarzucając jej naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a. przez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że:

a) uwagi zgłoszone przez Józefa Sołtysa na etapie postępowania były bezzasadne, a wyjaśnienia Inwestora w tym zakresie za wystarczające do wydania decyzji o tej treści,

b) uwagi zgłoszone przez Andrzeja Ursuskiego i Jana Kitę na etapie postępowania były bezzasadne, a wyjaśnienia Inwestora w tym zakresie za wystarczające do wydania decyzji o tej treści,

c) wymagane szerokości pasów ochronnych dla dróg zostały zachowane, a Inwestor zachował szerokość pasów ochronnych wyrobisk odkrywkowych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami,

d) utworzenie na drogach dojazdowych do Inwestycji mijanek dla samochodów ciężarowych o nieokreślonych parametrach, przed rozpoczęciem eksploatacji, wpłynie na mniejsze obciążenie drogi i uchroni ją przed zniszczeniem oraz że rozwiązanie takie stanowi wystarczającą odpowiedź na uwagi stron postępowania,

e) przedłożony przez Inwestora Raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko jest dokumentem rzetelnym i uwzględnia wymogi wynikające z przepisów Prawa ochrony środowiska;

2) art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 K.p.a. poprzez dowolną ocenę dokumentu „Analizy stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża „Lasów Żarka I” autorstwa dr. inż. Tadeusza Mzyka i błędne stwierdzenie, że dokument ten nie stanowi wartości dowodowej w prowadzonym postępowaniu, a zarzuty w nim podniesione uznać należy za bezzasadne,

3) art. 8 i art. 11 K.p.a. i wyrażonych tam zasad postępowania administracyjnego poprzez

bezkrytyczne i niepoparte żadnym rzetelnym uzasadnieniem danie wiary wyłącznie twierdzeniom Inwestora wobec przedstawienia przez Inwestora i innych uczestników postępowania odmiennych poglądów co do oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;

4.) art. 107 § 1 pkt 1 K.p.a. poprzez niezachowanie minimum wymaganych elementów decyzji wobec braku wskazania w niej organu, który wydał decyzję.

Na tej podstawie Odwoływający wniósł o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. W uzasadnieniu odwołania w pierwszym rzędzie rozwinięto zarzut dotyczący braku oznaczenia w wydanej decyzji organu, który ją wydał. Odwoływający wskazał, że wprawdzie w uzasadnieniu decyzji powołano się na wszczęcie postępowania przez Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk, to jednak nie musi to być równoznaczne z oznaczeniem organu, który wydał decyzję.

Następnie Odwoływający wskazał, że w jego ocenie postępowanie dowodowe i ocena dowodów przeprowadzone zostały z naruszeniem reguł wynikających z przepisów K.p.a. Odwoływający zakwestionował zasadność nałożenia na Inwestora obowiązku utworzenia jedynie dwóch mijanek na działce nr 64, jak również zamiar Burmistrza Gminy i Miasta Pieńsk przekazania Inwestorowi części działki nr 53 będącej własnością Gminy w celach eksploatacyjnych, bez wyjaśnienia zasad takiego przekazania. Zakwestionował także nieuwzględnienie przez organ I instancji argumentów eksperta T. Mzyka, zawartych w jego opiniach, dotyczących wymiarów pasów ochronnych i skarp. Zdaniem Strony, nieuwzględnienie tych zastrzeżeń może doprowadzić do katastrofy środowiskowej i zniszczenia dróg gminnych, zarówno w okresie eksploatacji złoża, jak i wiele lat po jej zakończeniu. Odwoływający powtórzył wcześniejszą argumentację dotyczącą szerokości pasa ochronnego na granicy z działką nr 195/25 (który powinien wynosić jego zdaniem co najmniej 50 m) i powołał się na wynikający z przepisów prawa obowiązek zapobiegania ruchom masowym ziemi (§ 32 ust. 3 pkt 8 rozporządzenia Ministra Środowiska z 29 stycznia 2013 r. w sprawie zagrożeń naturalnych w zakładach górniczych, art. 101 pkt 6 Prawa ochrony środowiska). Podkreślił przy tym, że obowiązki w powyższym zakresie zostały nałożone na organy administracji oraz państwową służbę geologiczną zgodnie z art. 156 ust. 1 ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Zdaniem Strony zagrożenia te powinny zostać uwzględnione na etapie określania środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia, zaś powoływana w Analizie norma PN-EN 1997-1 Projektowanie geotechniczne znajduje zastosowanie do skarpy formatowanej w zakładzie górniczym, która zalicza się do kategorii budynków lub budowli inżynierskich. Odwoływający zarzucił organowi I instancji bagatelizowanie i pomijanie zagrożenia osuwiskowego i bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaś Inwestorowi niedostateczną analizę wynikającą z przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego oraz rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie zagrożeń naturalnych w zakładach górniczych. Odwoływający podał jako przykład zagrożenia wystąpienia osuwisk przy wodnym kierunku rekultywacji wydarzenia na kopalni kruszywa w Zastawie, gdzie osuwisko zniszczyło pas ochronny i przyległą drogę. Kolejno Odwoływający powtórzył dotychczasową argumentację dotyczącą niewystarczającej szerokości pasa ochronnego dróg gminnych (które powinny wynosić także 50 m.) oraz powołał się na przykład określenia szerokości pasa ochronnego drogi asfaltowej o szerokości 30 m w decyzji dotyczącej kopalni Mielnica IV w Skupsku. Odwoływający podkreślił także, że w ramach uwzględnienia stanu prawnego należy uwzględnić przewidywane powstanie dwóch dużych i głębokich zbiorników wodnych, których wpływu na stabilność gruntu nie można pomijać. Odwoływający ponowił także zarzuty dotyczące przewidywanego sposobu zagospodarowania nadkładu, podkreślając, że kwestię tę należy oceniać z punktu widzenia efektu końcowego, kiedy to cała objętość nadkładu będzie musiała zostać zagospodarowana na złożu. W tym kontekście Odwoływający poddał w

wątpliwość plany Inwestora dotyczące zbycia części nadkładu oraz zarzucił Inwestorowi nie spełnienie wymogów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego wynikających z § 142 rozporządzenia. Organowi I instancji zarzucił natomiast brak rzetelnej oceny zamiarów Inwestora dotyczących zagospodarowania nadkładu. W dalszej części odwołania ponowiono argumentację wskazującą na działania niezbędne do utrzymania odpowiedniego stanu dróg na działkach nr 53, 59 i 64. W tym zakresie Odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem organu I instancji dotyczącym braku podstaw prawnych do nałożenia na Inwestora obowiązku utrzymania drogi gminnej w należyтым stanie, wskazując w tym zakresie na przepis art. 103 Kodeksu wykroczeń, mówiący o obowiązku dokonywania świadczeń mających na celu utrzymanie drogi w należyтым stanie eksploatacyjnym. Podkreślił przy tym nakłady poczynione w przeszłości przez strony postępowania na remont przedmiotowych dróg gminnych.

W końcowej części odwołania zakwestionowano zasadność nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, podkreślono, że Odwołujący nie kieruje się motywami wynikającymi z prowadzenia działalności konkurencyjnej oraz zaakcentowano ryzyko wywołanie nieodwracalnych szkód środowiskowych oraz zniszczenia dróg gminnych w przypadku prowadzenia przez Inwestora działalności wydobywczej w zaproponowany przez niego sposób. Zdaniem Odwołującego, kwestie te, zwłaszcza dotyczące utrzymania dróg gminnych, nie będą już uwzględniane na późniejszym etapie decyzyjnym (koncesji, zatwierdzenia planu ruchu zakładu górniczego i projektu zagospodarowania złoża), stąd powinny zostać uwzględnione na obecnym etapie decyzji środowiskowej.

Organ I instancji nie uwzględnił odwołań we własnym zakresie i pismami z dnia 5 marca 2024 r. i 15 marca 2024 r. przekazał je do tut. Kolegium wraz z aktami sprawy.

W dniu 18 kwietnia 2024 r. pełnomocnik Inwestora zapoznał się w siedzibie Kolegium z aktami sprawy, po czym, w piśmie z dnia 12 czerwca 2024 r. Inwestor przedstawił odpowiedź na wniesione odwołania, wnosząc o ich nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji. W piśmie tym Inwestor podkreślił, że przedłożona w postępowaniu KIP została pozytywnie oceniona przez obydwa organy opiniujące – Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zaś żaden z ww. organów nie nakazał przeprowadzenia procedury oddziaływania na środowisko (sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko). Wszelkie zaś zalecenia wynikające z opinii ww. organów zostały przeniesione do wydanej decyzji. Odnosząc się do zarzutu braku oznaczenia organu, który wydał decyzję, Inwestor nie zgodził się z tym zarzutem podkreślając, że wydana decyzja jest opatrzona pieczęcią organu – Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk. Odnosząc się do zarzutów dotyczących szerokości pasów ochronnych wokół wyrobisk, pasa ochronnego przy drogach gminnych, sposobu zagospodarowania nadkładu i działań niezbędnych do utrzymania odpowiedniego stanu dróg, Inwestor wskazał, że Okręgowy Urząd Górniczy we Wrocławiu, sprawujący nadzór nad zakładami górniczymi, wydał decyzję administracyjną zatwierdzającą „Plan Ruchu Zakładu Górniczego Lasów – Żarka I” w dniu 15 kwietnia 2024 r. sygn. WRO.9202.28.2024.JR. Organ ten, będący organem obiektywnym i bezstronnym, a przede wszystkim wyspecjalizowanym w tematyce eksploatacji górniczej i wszelkich jej aspektów, zatwierdzając ww. dokument potwierdził prawidłowość przyjętych parametrów w decyzji środowiskowej Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk. Inwestor podkreślił, że plan ruchu zakładu górniczego to szczególny dokument, który reguluje wszystkie aspekty funkcjonowania zakładu górniczego zgodnie z art. 108 ustawy Prawo geologiczne i górnicze bardzo szczegółowo, takich jak:

- 1) strukturę organizacyjną zakładu górniczego, w szczególności przez wskazanie stanowisk osób kierownictwa i dozoru ruchu;
- 1a) granice zakładu górniczego;
- 2) szczegółowe przedsięwzięcia niezbędne w celu zapewnienia:
  - a) wykonywania działalności objętej koncesją,
  - b) bezpieczeństwa powszechnego,
  - c) bezpieczeństwa pożarowego,
  - d) bezpieczeństwa osób przebywających w zakładzie górniczym, w szczególności dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy,
  - e) racjonalnej gospodarki złożem,
  - f) ochrony elementów środowiska,
  - g) ochrony obiektów budowlanych,
  - h) zapobiegania szkodom i ich naprawy.

Bartosz Adaszewski podał ponadto, że Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego we Wrocławiu, tj. organ administracji geologicznej, organ koncesyjny, udzielił koncesji na wydobycie kruszywa naturalnego (piasków i żwirów) w dniu 6 marca 2024 r. wydając decyzję administracyjną o nr 3/E/2024 sygn. DOW-G.I.7422.27.2023.WK. Organ ten, będący organem obiektywnym i bezstronnym, a przede wszystkim wyspecjalizowanym w tematyce geologicznej i górniczej, i wszystkich jej aspektów, wydając ww. koncesję, również potwierdził prawidłowość parametrów przyjętych w decyzji środowiskowej Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk. Inwestor podtrzymał również dotychczasowe stanowisko wobec zarzutów odwołujących się Stron przedstawione w toku postępowania przed organem I instancji. Jako niezrozumiałe Inwestor określił zarzuty Odwołujących dotyczące mijanek na drodze gminnej, podkreślając, że postulatem Stron było utworzenie dwóch mijanek o nieokreślonych parametrach, zaś aktualnie (owe nieokreślone parametry) stały się zarzutem ich odwołania. W tym zakresie Inwestor podkreślił, że Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk pozytywnie zaopiniował przedłożoną dokumentację techniczną mijanek w wydanej opinii z dnia 28 maja 2024 r. nr 02/2024 sygn. 7220.02.02024.02. Zgłoszenie budowy wraz z dokumentacją techniczną zostało złożone w Wydziale Budownictwa i Architektury Starostwa Powiatowego w Zgorzelcu w dniu 29 maja 2024 r. i zostanie ocenione przez uprawnioną do tego osobę. W odniesieniu do zarzutu nieuwzględnienia przebiegu linii średniego napięcia przez teren obszaru górniczego w decyzji środowiskowej, Inwestor wskazał, że jest on całkowicie bezpodstawny, gdyż uwzględnienie tego rodzaju infrastruktury następuje w późniejszym etapie, tj. podczas weryfikacji na etapie opiniowania dokumentu projektu zagospodarowania złoża oraz planu ruchu zakładu górniczego oraz podczas postępowania prowadzonego w sprawie wydania koncesji. Przebieg tej linii i odpowiednie pasy ochronne zostały uwzględnione zarówno w zapisach koncesji z dnia 6 marca 2024 r., jak i w zatwierdzonym Planie ruchu zakładu górniczego Lasów – Żarka I z dnia 15 kwietnia 2024 r. sygn. WRO.9202.28.2024 oraz projekcie zagospodarowania złoża, zapewniając tym samym bezpieczeństwo ludności i ochronę elementów infrastruktury energetycznej. W kontekście zarzutów odwołań dotyczących niezasadnego nadania decyzji środowiskowej rygoru natychmiastowej wykonalności (podkreślających konieczność uwzględnienia przez Inwestora długotrwałości postępowań) Inwestor podkreślił, że uzyskanie koncesji zajęło mu jedynie miesiąc. Do pisma Inwestor załączył odpisy powoływanych przez siebie dokumentów (odpis decyzji zatwierdzającej plan ruchu zakładu górniczego, prawomocnej koncesji na wydobycie, opinii Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk dotyczącej budowy mijanek na drodze gminnej i zgłoszenia budowy mijanek do organu administracji architektoniczno – budowlanej).

Pismem z dnia 10 lipca 2024 r. Kolegium zwróciło się do Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk o nadesłanie brakującego dokumentu - odpisu pisma Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 14

kwietnia 2023 r. znak GNR.01.6870.29.2023, o którym mowa na str. 18 (akapit pierwszy) decyzji z dnia 8 lutego 2024 r. znak ŚGK.LK.6220.5.12.2023/2024. Odpis ww. dokumentu został przekazany do Kolegium w dniu 11 lipca 2024 r.

Ponadto, Kolegium zwróciło się do profesjonalnego pełnomocnika Inwestora o nadesłanie poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisów dokumentów i decyzji załączonych do pisma Bartosza Adaszewskiego z dnia 12 czerwca 2024 r. Dokumenty te wpłynęły do Kolegium wraz z pismem pełnomocnika Inwestora w dniu 1 sierpnia 2024 r.

Zawiadomieniem z dnia 2 sierpnia 2024 r. Kolegium poinformowało strony postępowania o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się w sprawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia. Obwieszczenie w tej sprawie zostało wywieszane na tablicy ogłoszeń Kolegium oraz zamieszczone w BIP Kolegium na okres 14 dni w dniu 2 sierpnia 2024 r., a ponadto doręczone na piśmie pełnomocnikowi Inwestora oraz odwołującym się Stronom postępowania wraz z odpisami pism Inwestora z 12 czerwca 2024 r. i 1 sierpnia 2024 r. (wraz z załącznikami). W zakreślonym terminie z aktami sprawy zapoznał się tylko pełnomocnik Inwestora, zaś żadna ze stron postępowania nie przedstawiła dodatkowego stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2024 r. znak SKO.OŚ/41/31/24, po rozpatrzeniu wniosku Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze odmówiło wstrzymania natychmiastowej wykonalności zaskarżonej odwołaniem decyzji.

Rozstrzygając jak we wstępie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wzięło pod uwagę, co następuje:

Przed przejściem do przedstawienia zasadniczych motywów decyzji Kolegium, tutejszy organ uznał za konieczne ustosunkowanie się do skuteczności odwołań, które zainicjowały postępowanie w instancji odwoławczej, z punktu widzenia ich terminowości. Dotyczy to przede wszystkim odwołania Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego (terminowość odwołania Józefa Sołtysa nie budzi w sprawie wątpliwości). Wspólne odwołanie Strony te wniosły bowiem na piśmie bezpośrednio do organu I instancji w dniu 28 lutego 2024 r. Decyzja organu I instancji została Stronom tym doręczona m.in. na piśmie w dniu 13 lutego 2024 r. Zgodnie zaś z art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 572 – również jako: *K.p.a.*), odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie.

Uznając odwołanie ww. Stron za wniesione z zachowaniem terminu, Kolegium miało na względzie szczególne reguły doręczania decyzji środowiskowych, wynikające z przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm.), nazywanej w niniejszej decyzji *ustawą* lub *ustawą oos*. Zgodnie z art. 74 ust. 3 tej ustawy, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie zaś z art. 49 K.p.a., jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej (§ 1). Dzień, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej wskazuje się w treści tego obwieszczenia, ogłoszenia lub w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie uważa się za

dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej (§ 2).

Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowym, w sytuacji, gdy istnieje przepis szczególny, który przewiduje w stosunku do stron postępowania doręczenie w formie publicznego obwieszczenia, to doręczenie decyzji organu pierwszej instancji w innej formie, nie wyłącza w stosunku do tych stron skutków zawiadomienia o wydaniu tej decyzji w drodze publicznego ogłoszenia, o którym mowa w art. 49 k.p.a. (wyrok WSA w Warszawie z dnia 7 maja 2020 r., sygn. akt IV SA/Wa 344/20, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, CBOSA, pod adresem <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W niniejszej sprawie bezsprzecznie liczba stron postępowania przekracza 10 podmiotów, co wynika m.in. z przygotowanego przez organ I instancji wykazu stron postępowania (w aktach sprawy na karcie 2). Stąd też, doręczenia stronom pism, w tym decyzji, należało dokonywać w formie przewidzianej w przepisie art. 74 ust. 3 ustawy ooś i art. 49 K.p.a. Taki też sposób doręczania pism dla stron postępowania przyjął Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk, o czym poinformował strony postępowania w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z dnia 2 października 2024 r. W odniesieniu do skarżonej odwołaniem decyzji obwieszczenie – zawiadomienie o wydaniu przez organ decyzji zostało wywieszane na tablicy ogłoszeń oraz na stronie BIP Urzędu Miasta i Gminy Pieńsk w okresie od 8 do 22 lutego 2024 r. Stąd też, należało uznać, że skutek doręczenia decyzji stronom – z mocy art. 49 § 2 K.p.a. – następował w dniu 23 lutego 2024 r. W rezultacie, odwołania wniesione w dniu 28 lutego 2024 r. oraz 4 marca 2024 r. uznać należy za wniesione z zachowaniem 14-dniowego, ustawowego terminu. Zdaniem Kolegium, doręczenie decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk odwołującym się Stronom na piśmie nie niweczy skutku doręczenia nakazanego przepisem art. 74 ust. 3 ustawy ooś i nie może być poczytane na niekorzyść odwołujących się Stron. Stąd też, Kolegium rozpoznało wszystkie wniesione w sprawie odwołania.

Po zapoznaniu się z przedmiotowymi odwołaniami, a także zaskarżoną odwołaniem decyzją, przekazanymi Kolegium aktami sprawy oraz materiałami pozyskanymi w toku postępowania odwoławczego, w tym przedłożonymi dodatkowo przez Inwestora, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze doszło do przekonania o konieczności utrzymania w mocy zaskarżonej odwołaniem decyzji – po myśli art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a. W kontekście wniosków odwołania Kolegium wskazuje, że w świetle przepisu art. 138 § 2 K.p.a., oczekiwana przez Odwołujących decyzja kasacyjna organu odwoławczego, przekazująca sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, może zostać wydana tylko w ściśle określonym przypadku, tj. kiedy decyzja pierwszoinstancyjna została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Dotyczy to zatem przypadku, gdy w sprawie konieczne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części – w zakresie przekraczającym kompetencje organu odwoławczego wynikające z art. 136 K.p.a. Tego rodzaju natomiast sytuacja nie zachodzi, zdaniem Kolegium, w niniejszej sprawie.

Materialnoprawną podstawę wydanej w sprawie decyzji stanowią przepisy wzmiankowanej powyżej ustawy ooś. Co istotne, ponieważ postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte wnioskiem Inwestora z dnia 22 września 2023 r., w zakresie ustalania stanu prawnego sprawy pominięciu podlegają zasadniczo zmiany do ustawy ooś wprowadzone z dniem 16 października 2023 r. ustawą z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o

ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r., poz. 1890) – co wynika z art. 15 ust. 1 tej ustawy.

Stosownie do treści art. 71. ust. 1 ustawy o oś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. W myśl art. 71 ust. 2 ustawy, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 39 oraz pkt 40 lit. a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839 ze zm.), do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. następujące rodzaje przedsięwzięć: instalacje do przerobu kopalin inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 26 (pkt 39) oraz wydobywanie kopalin ze złoża metodą odkrywkową inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a, bez względu na powierzchnię obszaru górniczego, jeżeli w odległości nie większej niż 0,5 km od miejsca planowanego wydobywania kopalin metodą odkrywkową znajduje się inny obszar górniczy ustanowiony dla wydobywania kopalin metodą odkrywkową (pkt 40 lit. a).

W świetle powyższego, przedsięwzięcie, którego dotyczy niniejsze postępowanie, polegające na eksploatacji metodą odkrywkową i przeróbce kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”, w miejscowości Żarka nad Nysą w gminie Pieńsk, położone w odległości nie większej niż 0,5 km od obszaru górniczego „Lasów - Żarka Północ” ustanowionego dla wydobywania kopalin metodą odkrywkową, należy do ww. przedsięwzięć mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko, dla którego wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organem właściwym rzeczowo i miejscowo do wydania przedmiotowej decyzji jest Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk.

Kolejno, należy podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jedynie etapem wstępnym dla postępowania w sprawie wydania decyzji zezwalającej na realizację inwestycji - tu: koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż. Decyzja ta nie upoważnia do rozpoczęcia jakichkolwiek robót budowlanych czy planowanej działalności, lecz sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II SA/Go 169/17, CBOSA). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie odnosi się zatem do wszystkich aspektów planowanego przedsięwzięcia, nie określa szczegółowych warunków technicznych jego realizacji, lecz określa wyłącznie wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz wymagania, jakie powinny być spełnione, by móc zrealizować przedsięwzięcie i zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych.

Na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy, postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Przepisy art. 74 ust. 1 i n. określają wymogi formalne wniosku, do którego - w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - należy załączyć w szczególności kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 2), poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie (pkt 3), mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z

zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3 (pkt 3a).

W świetle przepisów ustawy, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może być poprzedzone oceną oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko lub też, w określonych przypadkach, decyzja ta może zostać wydana bez uprzedniego przeprowadzenia takiej oceny. W myśl art. 59 ustawy, w przypadku planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko będzie wymagane, jeżeli taki obowiązek zostanie stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria:

- 1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem:
  - a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie,
  - b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
  - c) różnorodności biologicznej, wykorzystywania zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,
  - d) emisji i występowania innych uciążliwości,
  - e) ocenionego w oparciu o wiedzę naukową ryzyka wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyka związanego ze zmianą klimatu,
  - f) przewidywanych ilości i rodzaju wytwarzanych odpadów oraz ich wpływu na środowisko, w przypadkach gdy planuje się ich powstawanie,
  - g) zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wynikającego z emisji;
- 2) usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - uwzględniające:
  - a) obszary wodno-błotne, inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, w tym siedliska łąkowe oraz ujścia rzek,
  - b) obszary wybrzeży i środowisko morskie,
  - c) obszary górskie lub leśne,
  - d) obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych,
  - e) obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody,

f) obszary, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone lub istnieje prawdopodobieństwo ich przekroczenia,

g) obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne,

h) gęstość zaludnienia,

i) obszary przylegające do jezior,

j) uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowiskowej,

k) wody i obowiązujące dla nich cele środowiskowe;

3) rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1, wynikające z:

a) zasięgu oddziaływania - obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać,

b) transgranicznego charakteru oddziaływania przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze,

c) charakteru, wielkości, intensywności i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej oraz przewidywanego momentu rozpoczęcia oddziaływania,

d) prawdopodobieństwa oddziaływania,

e) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania,

f) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,

g) możliwości ograniczenia oddziaływania.

W art. 63 ust. 2 ustawy wskazane są przypadki, kiedy przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest obowiązkowe, przy czym - co jest niesporne w niniejszej sprawie - żaden ze wskazanych tam przypadków nie zachodzi w niniejszej sprawie, co potwierdza w szczególności pozyskana w toku postępowania opinia organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej.

W myśl art. 64 ust. 1 ustawy, oceny tego, czy w sprawie należy nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, organ prowadzący postępowanie dokonuje po zasięgnięciu opinii wyspecjalizowanych organów współdziałających, którymi w niniejszej sprawie są regionalny dyrektor ochrony środowiska (pkt 1) oraz organ właściwy do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (pkt 4). Organ zasięgający opinii przedkłada: 1) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; 2) kartę informacyjną przedsięwzięcia; 3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a ponadto oświadczenie wraz z uzasadnieniem, czy wnioskodawca jest podmiotem zależnym od jednostki samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2 i 2a).

Na podstawie art. 64 ust. 3, organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W myśl ust. 3a, opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny

wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

Jeżeli organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej po zapoznaniu się z opiniami organów współdziałających uzna zasadność przeprowadzenia w sprawie procedury oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wydaje postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 63 ust. 1 i n. ustawy). W sytuacji zaś uznania, że konieczność taka w sprawie nie zachodzi, organ wydaje decyzję środowiskową, w której organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 84 ust. 1 ustawy). W decyzji tej właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 1a). Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust. 2). Ponadto, na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy ooś, każda decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia, przy czym, po myli art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W świetle przywołanych przepisów, podstawowym dokumentem, w oparciu o który zarówno organ prowadzący postępowanie, jak i organy współdziałające, dokonują oceny w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jest karta informacyjna przedsięwzięcia (KIP). Zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:

- 1) rodzaju, cechach, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- 3) rodzaju technologii,
- 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi, o której mowa w art. 24ga ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,
- 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- 8) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- 9) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzach ekologicznych, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,

10) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi, o której mowa w art. 24ga ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,

11) przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,

12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej,

13) przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko,

14) pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

- z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko, przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Kartę informacyjną przedsięwzięcia podpisuje autor, a w przypadku gdy jej wykonawcą jest zespół autorów - kierujący tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia (ust. 2).

Wreszcie, należy uwzględnić, że co do zasady, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2). Przy czym, zgodnie z ww. przepisem, wymogu zgodności z planem miejscowym nie stosuje się do przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin. Natomiast w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze, innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach (ust. 3).

Przenosząc wszystko powyższe na grunt niniejszej sprawy Kolegium wskazuje, po pierwsze, że postępowanie w niniejszej sprawie zainicjował wniosek Bartosza Adaszewskiego z dnia 22 września 2023 r., do którego Inwestor (jako podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia) załączył wszystkie wymagane ustawą załączniki, w tym zwłaszcza KIP, datowaną na wrzesień 2023 r., podpisaną przez jej autora (Inwestora). Po otrzymaniu wniosku Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o wyrażenie opinii w sprawie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu postanowieniem znak: WOOS.4220.635.2023.AS.2 z dnia 23 października 2023 r. wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz że istnieje konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś. Z postanowienia tego jednoznacznie wynika, że wyspecjalizowany w zakresie ochrony środowiska organ współdziałający swoją opinię wydał po analizie wniosku Inwestora oraz KIP oraz biorąc pod uwagę wszystkie kryteria wymienione w art. 63 ust. 1 uoos (zgodnie z art. 64 ust. 3 ustawy ooś). Przedłożoną temu organowi KIP, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu uznał tym samym za dokument rzetelny, odpowiadający wymaganiom art. 62a ustawy

oś i nie wymagający uzupełnienia. Z kolei opinią Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie znak: WR.ZZŚ.6.4901.62.2023.KS z dnia 18 października 2023 r. wyspecjalizowany organ współdziałający właściwy w zakresie ocen wodnoprawnych wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz że istnieje konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o oś. Także ten organ współdziałający uznał przedłożoną przez Inwestora dokumentację (KIP) za rzetelną i wystarczającą dla wydania opinii. Organ ten wskazał, że po przeanalizowaniu karty informacyjnej przedsięwzięcia, uwzględniając rodzaj, skalę, lokalizację oraz charakter planowanej inwestycji, która będzie realizowana przy zastosowaniu rozwiązań minimalizujących wpływ dla środowiska oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, nie przewiduje się negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na stan jednolitych części wód podziemnych i powierzchniowych oraz możliwość osiągnięcia celów środowiskowych.

W oparciu o powyższe opinie również Burmistrz Miast i Gminy Pieńsk w zaskarżonej odwołaniu decyzji stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, uznając w szczególności, że przedłożony przez Inwestora podstawowy dokument, jakim jest KIP, stanowi dokument rzetelny, odpowiadający wymaganiom art. 62a ust. 1 ustawy, a tym samym, pozwalający na kompleksową ocenę przedsięwzięcia z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 63 ust. 1 ustawy o oś. Jednocześnie, organ I instancji nie uwzględnił zastrzeżeń, jakie pod adresem przedłożonej KIP zgłosiły strony postępowania – Józef Sołtys, Jan Kita i Andrzej Ursuski, uznając, że dokument, na jaki powołują się strony postępowania, tj. „Analiza stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża Lasów Żarka I w gminie Pieńsk”, autorstwa dr. inż. T. Mzyka, nie stanowi przydatnego z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania dowodu w sprawie. Swoje stanowisko Burmistrz Miast i Gminy Pieńsk oparł przede wszystkim na wyjaśnieniach Inwestora, jakie tenże złożył w ustosunkowaniu się do zarzutów Stron postępowania i przedłożonego przez nie dokumentu (pismo z 5 grudnia 2023 r.).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wskazuje, że w niniejszej sprawie podziela stanowisko Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk, jak również stanowisko wyspecjalizowanych organów współdziałających w niniejszej sprawie, w tym zwłaszcza organu wyspecjalizowanego w zakresie zagadnień ochrony środowiska, jakim jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu.

Jak prawidłowo ustalił na podstawie KIP organ I instancji, planowane przedsięwzięcie polegać będzie na eksploatacji odkrywkowej i przeróbce kruszywa naturalnego z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”. Inwestycja będzie realizowana na działkach nr: 50/1, 50/2, 50/3, 51, 52/1, 52/2, 53, 55/1, 55/2, 56/1, 56/2, 57, 58, 60 i 61, obręb Żarka nad Nysą o łącznej powierzchni ok. 13,791 ha. Powierzchnia udokumentowanego złoża wynosi ok. 10,50 ha. Powierzchnia obszaru górniczego wyniesie ok. 12,709 ha. Wyznaczone zostaną dwa, z racji uwarunkowań terenowych (rozdzielająca złoża droga gminna), obszary górnicze OG „Lasów Żarka I – pole W” o powierzchni ok. 9,40 ha oraz „Lasów Żarka I – Pole E” o powierzchni ok. 3,31 ha. Teren górniczy obejmie oba obszary górnicze i będzie pokrywał się z ich granicami. Złoże stanowi piasek ze żwirem. Przewidywana głębokość eksploatacji wynosi ok. 30 m. Zasoby bilansowe złoża wynoszą ok. 5 517 690 pospółki piaskowo-żwirowej. Wielkość wydobycia w skali roku wynosić będzie do ok. 600 000 Mg (ok. 3 000 Mg/dobę). Teren złoża położony jest na gruntach rolnych. Od strony północnej graniczy z istniejącym wyrobiskiem kopalni kruszywa naturalnego „Lasów -Żarka Północ”. Wzdłuż wschodniej granicy złoża przebiega linia kolejowa

między miejscowościami Pieńsk - Jędrzychowice. Przez teren złoża, z północnego - zachodu w kierunku południowo - wschodnim, przebiega napowietrzna linia energetyczna. Przez centralną część złoża i przy jego południowej stronie przebiega gminna droga asfaltowa (działki nr 53, 59 i 64) łącząca planowane przedsięwzięcie z drogą wojewódzką nr 351. Udostępnienie złoża do eksploatacji będzie wymagać przeprowadzenia prac przygotowawczych polegających na zdjęciu ze stropu złoża warstwy gleby i nadkładu. Część nadkładu zostanie ułożona na zwałowiskach tymczasowych w formie przyzmy na działce nr 52/2 o powierzchni 0,6828 ha oraz na granicach działek: 51, 52/1, 55/1, 55/2, 57, oraz 61 o łącznej długości około 1100 m - formie obwałowania. Ogółem na wskazanych lokalizacjach można tymczasowo zdeponować około 100 000 m³ nadkładu. Po zakończeniu eksploatacji lub jeszcze w jej trakcie wykorzystany on zostanie do prac rekultywacyjnych. Przyjmuje się również, że część mas nadkładowych zostanie przekazana do sprzedaży. Nie zakłada się tworzenia obwałowania na obszarach graniczących z drogą gminną (działka nr 59) to jest wzdłuż granic działek nr 60, 50/1, 53 i 58. Obwałowanie będzie powstawać sukcesywnie w miarę postępu robót związanych ze zdejmowaniem nadkładu. Ponadto wał ten w trakcie eksploatacji będzie pełnić również rolę ekranu dla rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń lotnych oraz emisji hałasu oraz stanowić swego rodzaju barierę utrudniającą dostęp do terenów eksploatacyjnych.

Złoże „Lasów Żarka I” będzie eksploatowane odkrywkowo, dwoma podstawowymi systemami:

- do głębokości występowania poziomu wodonośnego systemem ścianowo - zabierkowym jednym poziomem eksploatacyjnym. Zasadnicze urabianie kopaliny na tym etapie odbywać się będzie przy pomocy koparki łyżkowej podsiębiernej na podwoziu gąsienicowym i napędzie spalinowym (lub ładowarki łyżkowej) a następnie na jej transporcie do mobilnego zakładu przesiewającego lub bezpośrednio do odbiorców zewnętrznych. Do ładowania urobku służyć będą ładowarki lub koparki łyżkowe,

- poniżej występowania poziomu wodonośnego (część zawodniona złoża) systemem wyrobiska szerokoprzestrzennego, metodą ścianowo - wgłębną spod lustra przy pomocy koparki ssącej do spągu złoża

Do obsługi kopalni „Lasów Żarka I” w zakresie transportu wewnętrznego wykorzystywany będzie własny transport technologiczny kołowy. Z kopalni kruszywo będzie wywożone:

- z Pola E wyjazdem z działki nr 58 na drogę gminną (działka nr 64) łączącą kopalnię z drogą wojewódzką nr 351

- z pola W wyjazdem z działki nr 60 na drogę gminną (działka nr 64) łączącą kopalnię z drogą wojewódzką nr 351

Przy założeniu maksymalnego wydobycia na poziomie 3 000 Mg na dobę (600 000 Mg rocznie - wydobycie maksymalne - wariant najmniej korzystny) oraz faktu, że transport zewnętrzny będzie realizowany w następujących ramach czasowych:

- transport w godzinach 6.00 - 22.00 - 16 godzin; transportu zewnętrznego nie prowadzi się w porze nocnej oraz w soboty, niedziele i święta oraz przy założeniach:

- ilość dni pracy transportu w miesiącu: 22 (w roku: 250 dni)

- ładowność samochodu 25 ton, to maksymalne przewidywane natężenie transportu

wyniesie:

- rocznie: 63 360 kursów (tam i z powrotem),

- miesięcznie: 5 280 kursów (tam i z powrotem),

- dziennie: 240 kursów (tam i z powrotem),

- godzinowo: 15 kursów (tam i z powrotem).

Inwestor zakłada wykorzystanie do transportu przetworzonego kruszywa naturalnego na dalsze odległości bocznicą kolejowej w Pieńsku. Przyjmuje się, że transportem kolejowym przewożone będzie około 80 % wydobytego i przerobionego kruszywa. Nie przewiduje się odprowadzania wód kopalnianych poza obszar kopalni Lasów Żarka I. Na terenie kopalni "Lasów Żarka I" będzie funkcjonować kontenerowe zaplecze socjalne i biurowe. Przyjmując ilość zatrudnionych na poziomie 15 osób (pracownicy produkcyjni, administracyjni i ochrona) zużycie wody wynosić będzie (15 osób x 60 dm³ = 900 dm³ /d = 0,9 m³/d). Kopalnia do celów technologicznych nie będzie używać innej wody poza kopalnią – gromadzącą się w wyrobisku eksploatacyjnym. Przyłącze wodne do zakładu przeróbczego nie jest konieczne. Eksploatacja oraz przeróbka kopaliny prowadzona będzie z wykorzystaniem wody kopalnianej gromadzącej się w wyrobisku. Wody kopalniane wykorzystane będą również do zraszania urobku, zlewania dróg transportu wewnętrznego oraz stożków magazynowych produktów w celu eliminacji pylenia. Docelowo, po zakończeniu eksploatacji, powstaną dwa zawodnione wyrobiska poeksploatacyjne o łącznej powierzchni około 10,5 ha. Rekultywacja terenów poeksploatacyjnych będzie miała kierunek wodny i zieleni niezorganizowanej z funkcją rekreacyjną.

Analizując sprawę pod kątem kryteriów z art. 63 ust. 1 ustawy, należy – podobnie, jak organ I instancji – uwzględnić także wyrażoną w sprawie opinię Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, który, zgodnie z treścią postanowienia z dnia 23 października 2023 r., w oparciu o KIP dokonał kompleksowej analizy opisanego przedsięwzięcia z punktu widzenia kryteriów wymienionych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś, w tym zwłaszcza w zakresie rodzaju, cech i skali możliwego oddziaływania przedsięwzięcia. Zgodnie z opinią Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, etap realizacji przedsięwzięcia polegać będzie na prowadzeniu robót udostępniających i przygotowawczych. Podczas tych prac będzie dochodzić do emisji hałasu i zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do powietrza. Źródłami emisji będą maszyny i pojazdy wykorzystywane na etapie realizacji – koparki, ładowarki, spycharki. Oddziaływania występujące na tym etapie będą krótkotrwałe i odwracalne. Analizę poszczególnych oddziaływań przedsięwzięcia organ współdziałający przeprowadził dla wskazanych w warunku pkt. II. 1: maksymalnego rocznego i dobowego wydobywania kopaliny. Są to ilości wskazane przez wnioskodawcę jako maksymalne i utrzymanie ich jako nieprzekraczalnych zapewni, iż nie zwiększy się skala przedsięwzięcia, więc występujące w ramach działalności oddziaływania na środowisko będą na tym samym, możliwym do przewidzenia, przeanalizowanym w ramach tego postępowania poziomie. Eksploatacja przedsięwzięcia będzie wiązać się z emisją zanieczyszczeń do powietrza atmosferycznego. Ich źródłem będą silniki maszyn wykorzystywanych do eksploatacji oraz pojazdów transportujących kopalinę. Proces wydobywania kruszywa, przemieszczania mas ziemnych, a także przerabianie kopaliny w mobilnych zakładach przeróbczych będą źródłem emisji pyłu. Z przedstawionej w KIP analizy stężeń maksymalnych i średniorocznych poszczególnych rodzajów zanieczyszczeń wynika, że w czasie funkcjonowania przedsięwzięcia wartości odniesienia i poziomy dopuszczalne określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010r. nr 16, poz. 87) oraz rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (t.j. Dz. U. z 2021r., poz. 845) powinny być dotrzymane. Także emisja hałasu na etapie eksploatacji będzie związana z pracą maszyn i ruchem pojazdów. Kopalnia będzie pracować wyłącznie w porze dziennej, co pozwoli na ograniczenie potencjalnego negatywnego oddziaływania akustycznego na tereny chronione akustycznie. Dodatkowo przewiduje się, że planowane wały z mas nadkładowych o wysokości ok. 5 m, zlokalizowane m.in. od strony najbliższej zabudowy położonej na wschód od terenu inwestycji, pozwolą na ograniczenie rozprzestrzeniania hałasu i ewentualnych negatywnych oddziaływań wynikających z jego emisji.

Jak wynika z treści KIP, dopuszczalne poziomy hałas określone rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j. Dz. U. z 2014r., poz. 112) nie powinny zostać przekroczone. W wyniku działalności zakładu powstawać będą ścieki bytowe, które będą gromadzone w regularnie opróżnianych przez uprawniony podmiot zbiornikach bezodpływowych. Miejsca tankowania pojazdów i maszyn będą wyznaczone na uszczelnionym placu, co pozwoli na zminimalizowanie ryzyka zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego. Ponieważ nie planuje się odwadniania złoża, nie przewiduje się powstania leja depresji. Na etapie eksploatacji będą powstawać odpady związane przede wszystkim z utrzymaniem i naprawą maszyn, także jak: baterie, opony, oleje silnikowe. Powstałe odpady będą gromadzone selektywnie w odpowiednio przygotowanym i zabezpieczonym miejscu poza złożem, a następnie przekazywane firmie posiadającej właściwe uprawnienia do ich odbioru.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu wskazał także w swojej opinii, że w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia zlokalizowana jest istniejąca kopalnia „Lasów Żarka Północ”, jednak ze względu na ograniczony zasięg oddziaływania kopalni, nie przewiduje się wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia w ujęciu skumulowanym (vide: art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 3 lit. f ustawy). Przedsięwzięcie, zgodnie z KIP, jest zlokalizowane w odległości ok. 0,5 km od granicy polsko – niemieckiej, jednak z uwagi na jego rodzaj i parametry nie przewiduje się, aby mogło ono powodować wystąpienie transgranicznego oddziaływania środowisko (art. 63 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy).

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu przeanalizował także możliwości oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia w zakresie aspektów przyrodniczych i stwierdził, że w zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia nie występują obszary górskie, obszary przylegające do jezior, obszary wodno- błotne i inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych (w tym siedliska łąkowe i ujścia rzek), a także obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody – w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023r., poz. 1336 ze zm.). Najbliżej położony obszar Natura 2000: specjalny obszar ochrony siedlisk Pieńska Dolina Nysy Łużyckiej (PLH020086) znajduje się w odległości ok. 100 m. W bezpośrednim sąsiedztwie przedsięwzięcia zlokalizowane jest siedlisko leśne – 9190 kwaśne dąbrowy wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. 2014r., poz. 1713). Planowane przedsięwzięcie położone jest poza granicami korytarzy ekologicznych. Biorąc pod uwagę zapisy KIP oraz fakt, iż wydobycie kruszywa będzie prowadzone bez odwadniania wyrobiska eksploatacyjnego, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska stwierdził, że przy zastosowaniu warunków określonych w pkt. II jego postanowienia, przedsięwzięcie nie powinno wywierać znaczącego negatywnego wpływu na środowisko przyrodnicze, w tym na cele ochrony ww. obszaru Natura 2000, siedlisko przyrodnicze 9190 i różnorodność biologiczną. Dla zminimalizowania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko organ ten w pkt. II postanowienia wskazał i uzasadnił warunki prowadzenia prac, które zostały prawidłowo przeniesione do treści sentencji zaskarżonej odwołaniem decyzji (pkt II ppkt 1-6).

Z kolei z pozyskanej przez organ I instancji opinii Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Zgorzelcu wynika, że planowane, opisane powyżej przedsięwzięcie, zlokalizowane jest w obszarze dorzecza Odry, dla którego opracowano Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry – Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z

dnia 16 listopada 2022r. w sprawie Planu zagospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry (Dz. U. z 2023r., poz. 335). Działki znajdują się w obszarze jednolitej części wód podziemnych oznaczonym europejskim kodem PLGW600092, zaliczonym do regionu wodnego Środkowej Odry. W ww. planie JCWPd osiągnęła dobrą ocenę stanu ilościowego oraz dobrą ocenę stanu chemicznego. Rozpatrywana jednolita część wód podziemnych nie jest zagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. Eksploatacja przedsięwzięcia nie będzie powodowała dopływu zanieczyszczeń do wód podziemnych, przez co nie wpłynie na pogorszenie stanu chemicznego części wód podziemnych. Planowana inwestycja nie będzie miała również negatywnego wpływu na cele środowiskowe dotyczące stanu ilościowego wód podziemnych. Teren przedsięwzięcia znajduje się częściowo w obszarze jednolitych części wód powierzchniowych oznaczonej europejskim kodem PLRW600009174549 – o nazwie Żarecki Potok. Zgodnie z zapisami ww. Rozporządzenia, została oceniona jako naturalna część wód o złym stanie, zagrożona nieosiągnięciem celu środowiskowego, jakim jest dobry stan ekologiczny; zapewnienie drożności cieku dla migracji ichtiofauny o ile jest monitorowany wskaźnik diadromiczny D i stan chemiczny dla złagodzonych wskaźników [kadm(w), nikiel(w)] poniżej stanu dobrego, dla pozostałych wskaźników – stan dobry. JCWP cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału sorpcyjnego. Dla JCWP o kodzie PLRW600009174549 określono odstępstwo z art. 4 ust. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej do 2027r., polegające na odroczeniu terminu osiągnięcia celów środowiskowych związane z tym, że nie są osiągnięte (lub są zagrożone) cele środowiskowe JCWP w zakresie wskaźników: MIR, EFI+PL/IBI_PL,MMI. Jest to spowodowane warunkami naturalnymi (JCWP) cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału. Dla tej JCWP zostało ustanowione odstępstwo z art. 4. ust. 5 Ramowej Dyrektywy Wodnej w zakresie wskaźników kadm (występowanie w wodzie), nikiel (występowanie w wodzie). Presje trwale uniemożliwiające osiągnięcie celów środowiskowych zaspokajają ważne potrzeby społeczno-gospodarcze i na obecnym etapie stwierdza się brak alternatywnych opcji zaspokojenia tych potrzeb. Nie zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust. 7. Ramowej Dyrektywy Wodnej. Warunkiem odstępstwa jest pełne i terminowe wdrożenie programu działań (którego zakres i skuteczność określono w zestawach działań o którym mowa w art. 324 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2023r., poz. 1478 ze zm.). Teren przedsięwzięcia znajduje się w częściowo w obszarze jednolitych części wód powierzchniowych oznaczonej europejskim kodem PLRW60001117453 – o nazwie Nysa Łużycka od Pliessnitz do Żareckiego Potoku. Zgodnie z zapisami ww. Rozporządzenia o tym kodzie została oceniona jako silnie zmieniona część wód o złym stanie, zagrożona nieosiągnięciem celu środowiskowego, jakim jest: dobry potencjał ekologiczny; zapewnienie drożności cieku dla migracji ichtiofauny na odcinku cieku istotnego Nysa Łużycka w obrębie JCWP (dla łososia); zapewnienie drożności cieku dla migracji gatunków o znaczeniu gospodarczym na odcinku cieku głównego Nysa Łużycka w obrębie JCWP (dla troci wędrowniej) i stan chemiczny: dla złagodzonych wskaźników [benzo(a)piren(w)] poniżej stanu dobrego, dla pozostałych wskaźników - stan dobry. JCWP cechuje się naturalną podatnością na presję wskutek niekorzystnych wartości potencjału sorpcyjnego. Dla JCWP o kodzie PLRW60001117453 określono odstępstwo z art. 4 ust. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej do 2027 r., polegające na odroczeniu terminu osiągnięcia celów środowiskowych związane z tym, że nie są osiągnięte (lub są zagrożone) cele środowiskowe JCWP w zakresie wskaźników: MMI; benzo(g(w), h(w), i)perylen(w), bromowane difenyletery(b). Dla tej JCWP zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust. 5 Ramowej Dyrektywy Wodnej w zakresie wskaźników benzo(a)piren (występowanie w wodzie). Presje trwale uniemożliwiające osiągnięcie celów środowiskowych zaspokajają ważne potrzeby społeczno-gospodarcze i na obecnym etapie stwierdza się brak alternatywnych opcji zaspokojenia tych potrzeb. Nie zostało ustanowione odstępstwo z art. 4 ust.

7 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Warunkiem odstępstwa jest pełne i terminowe wdrożenie programu działań (którego zakres i skuteczność określono w zestawach działań o którym mowa w art. 324 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1478 ze zm.). Planowana inwestycja nie będzie oddziaływać na wody powierzchniowe i nie przyczyni się do zmiany obecnie występującego stanu ekologicznego JCWP. Teren inwestycji zlokalizowany jest poza obszarami Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (GZWP). W bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji nie występują strefy ochronne ujęć wód oraz obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych. Planowane przedsięwzięcie nie znajduje się na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi. Planowana inwestycja nie jest położona na terenach podlegających ochronie wyznaczonych na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Lokalizacja oraz skala przedsięwzięcia wyklucza możliwość wystąpienia oddziaływań charakterze transgranicznym. W konkluzji organ współdziałający wskazał, że po przeanalizowaniu KIP, uwzględniając rodzaj, skalę, lokalizację oraz charakter planowanej inwestycji, która realizowana będzie przy zastosowaniu rozwiązań minimalizujących wpływ dla środowiska oraz zgodnie obowiązującymi przepisami prawa, nie przewiduje się negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na stan jednolitych części wód podziemnych (JCWPd) i powierzchniowych (JCWP) oraz możliwości osiągnięcia celów środowiskowych. W opinii organ wskazał jednocześnie na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagań ujętych w punktach 1-8, które zostały przez organ I instancji prawidłowo przeniesione do treści sentencji zaskarżonej odwołaniem decyzji (pkt II ppkt 7-14).

Mając powyższe na uwadze, w szczególności uwzględniając jednolite stanowisko organów opiniujących, Kolegium uznało, że biorąc pod uwagę opisane na wstępie kryteria wynikające z art. 63 ust. 1 ustawy o oś, zasadne jest stanowisko Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk oraz organów współdziałających o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. W świetle przedstawionej KIP, uwzględniając rodzaj, skalę, lokalizację oraz charakter planowanego przedsięwzięcia, które realizowane będzie przy zastosowaniu rozwiązań minimalizujących wpływ dla środowiska oraz zgodnie obowiązującymi przepisami prawa, przy założeniu stosowania warunków określonych w sentencji zaskarżonej decyzji, przedsięwzięcie nie spowoduje naruszenia obowiązujących norm ochrony środowiska oraz nie pogorszy istniejącego stanu środowiska naturalnego. Lokalizacja, rodzaj i parametry planowanego przedsięwzięcia eliminują możliwość transgranicznego oddziaływania na środowisko, zaś ograniczony zasięg oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko pozwala wykluczyć możliwość wystąpienia kumulacji oddziaływań inwestycji z przedsięwzięciem realizowanym w jej sąsiedztwie, tj. kopalnią kruszywa naturalnego „Lasów - Żarka Północ”.

Kolegium podkreśla w tym miejscu w szczególności jednolitość opinii obydwu organów współdziałających – Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Wprawdzie organy te wydają opinie, a zatem organ właściwy do rozstrzygnięcia sprawy nie jest nimi formalnie związany, jednakże są to organy wyspecjalizowane w zakresie gospodarki wodnej oraz w zakresie ochrony środowiska. Już sama jednolitość oceny tych wyspecjalizowanych organów wskazuje, że w zakresie ich właściwości brak jest szczególnych okoliczności, które świadczyłyby o konieczności przeprowadzenia w niniejszej sprawie postępowania środowiskowego w pełnym zakresie. Z opinii tych organów wynika, że przedsięwzięcie nie będzie negatywnie oddziaływać na środowisko oraz ludzi, nie będzie też negatywnie oddziaływać na stosunki gruntowo - wodne. Jedynie ubocznie i sygnalizacyjnie Kolegium zauważa, że Odwołujący we wniesionym odwołaniu nie zakwestionowali formalnie opinii organów współdziałających na zasadzie art. 142 K.p.a.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutów do przedstawionej przez Inwestora KIP, podnoszonych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego przez strony postępowania – Józefa Sołtysa, Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego, a powtórzonych w istocie w odwołaniu, Kolegium podziela ocenę organu I instancji o niezasadności tych zarzutów.

Przede wszystkim, w kontekście zarzutów Stron podkreślić należy szczególny charakter kluczowego w sprawie dowodu, jakim jest karta informacyjna przedsięwzięcia (KIP). Zgodnie z art. 62a ustawy ooś, jest to dokument, który zawiera podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu. W przeciwieństwie do raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, który jest dokumentem dalece bardziej szczegółowym, celem informacji przedstawianych w karcie nie jest przeprowadzenie kompleksowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Celem tych informacji – będących, co należy powtórzyć, podstawowymi informacjami o przedsięwzięciu – jest wyświetlenie kluczowych informacji pozwalających na podjęcie rozstrzygnięcia co do obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W orzecznictwie sądowym podkreśla się przy tym, że wprawdzie karta informacyjna jest dokumentem prywatnym, lecz nie oznacza to, że nie może on stanowić podstawy ustaleń organów, albowiem obowiązkiem organów administracji jest ocena każdego dokumentu w zakresie jego przydatności dla wydania rozstrzygnięcia (zob. wyrok NSA z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 639/13, dostępny jw.). Ponadto, należy mieć na uwadze, że w przypadku sporządzania karty, konieczne jest posiadanie wiedzy specjalistycznej pozwalającej odnieść się fachowo do zagadnień wskazanych w art. 62a u.i.o.ś., co zostaje potwierdzone podpisem autora karty lub kierującego zespołem sporządzającym ten dokument (art. 62a ust. 2). W konsekwencji należy stwierdzić, że szczegółowa i specjalistyczna treść karty oraz fakt, że stanowi ona punkt wyjścia do ustaleń faktycznych organów w zakresie cech i parametrów planowanego przedsięwzięcia, nadają jej szczególne znaczenie jako źródła ustaleń faktycznych. Dokumentowi temu przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Jak podkreślają sądy administracyjne, podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie nowej analizy uwarunkowań środowiskowych (sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy karty informacyjnej przedsięwzięcia), z której wynikałyby wnioski pozostające w sprzeczności do tych zawartych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia. Weryfikacja wiarygodności i mocy dowodowej powyższego dokumentu wymaga zatem przeprowadzenia co najmniej porównywalnych pod względem fachowości i specjalistycznej analizy dowodów, np. dowodu z ekspertyzy specjalistycznej, która w sposób udokumentowany wykazywałaby m.in. wady lub błędne założenia lub ustalenia karty informacyjnej przedsięwzięcia (zob. wyrok NSA z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. akt II OSK 875/20, CBOSA).

W niniejszej sprawie odwołujące się Strony w toku postępowania przed organem I instancji, podnosząc zarzuty wobec treści przedstawionej przez Inwestora KIP, powoływały się i powołują w odwołaniu na dokument złożony przez nie w innym postępowaniu administracyjnym zainicjowanym wnioskiem Bartosza Adaszewskiego o wydanie decyzji środowiskowej dla przedsięwzięcia pn. „Eksploatacja i przeróbka kopaliny (kruszywa naturalnego) z udokumentowanego złoża „Lasów Żarka I”, miejscowość Żarka nad Nysą, gmina Pieńsk, powiat zgorzelecki, województwo dolnośląskie”, zakończonym ostatecznie decyzją z 8 września 2023 r. o umorzeniu postępowania w sprawie. Chodzi mianowicie o dokument pn. „Analiza stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża Lasów Żarki I w gminie Pieńsk” autorstwa dr. inż. Tadeusza Mzyka, Orzesze – luty – 2023 (również jako: *Analiza*), przedłożony przez Józefa

Sołtysa przy piśmie z dnia 11 lutego 2023 r. (złożonym w Urzędzie Miasta i Gminy Pieńsk w dniu 15 lutego 2023 r.). W rezultacie stanowiska stron w niniejszej sprawie, Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk postanowieniem z dnia 18 grudnia 2023 r. postanowił dopuścić z urzędu dowód z powyższego dokumentu, po czym zobowiązał Inwestora do ustosunkowania się do tego dowodu, a następnie w zaskarżonej odwołaniem decyzji dokonał oceny formalnej i merytorycznej tego dowodu, uznając finalnie, że wartość merytoryczna jak i prawna tego opracowania odbiega od będącego przedmiotem niniejszej sprawy zamierzenia inwestycyjnego, dlatego nie stanowi on wartości dowodowej w prowadzonym postępowaniu, a zarzuty w podniesione w tej Analizie są bezzasadne.

Kolegium wskazuje, że podziela w powyższym zakresie stanowisko organu I instancji. Po pierwsze, przedmiotowy dokument, przedłożony przez Strony w innym postępowaniu administracyjnym, stanowił odpowiedź na sporządzony przez Inwestora raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a więc dokument o odmiennym charakterze prawnym oraz merytorycznym od KIP. Kolegium zaakcentuje w tym miejscu, że przedłożona w niniejszym postępowaniu KIP podlegała badaniu w szczególności przez organy opiniujące, tj. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Dyrektora Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Żaden z tych wyspecjalizowanych organów nie stwierdził uchybień czy nieścisłości w KIP, jak również nie podniósł żadnych wątpliwości co do prawidłowości akcentowanej przez Strony z powołaniem na ww. Analizę kwestii szerokości pasów ochronnych wyrobiska i stateczności skarp. Kolegium ubocznie zauważa, że analogiczne zarzuty, jak podnoszone aktualnie, Odwołujący podnosili w toku wzmiankowanego, umorzonego postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji środowiskowej, w toku którego przedłożony został przez nich pierwotnie dokument Analizy. Zarzuty, argumentacja i stanowisko Stron były obszernie opisane w wydanej w tamtym postępowaniu przez Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 22 marca 2023 r. ŚGK.LK.6220.3.16.2022/2023, która zgodnie z przepisami ustawy ooś została doręczona zarówno Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska we Wrocławiu, jak i Dyrektorowi Zarządu Zlewni w Zgorzelcu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Zatem organy współdziałające, które przedstawiły swoją opinię w niniejszej sprawie, z urzędu posiadały wiedzę na temat zarzutów, argumentacji i stanowiska odwołujących się Stron. Żaden z organów współdziałających w niniejszej sprawie, w tym zwłaszcza Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu jako organ wyspecjalizowany w zakresie ochrony środowiska, nie przedstawił w swojej opinii zastrzeżeń tożsamy z zarzutami Odwołujących wobec KIP oraz jej treści. Ponadto, Kolegium zauważa, że Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, który otrzymał zaskarżoną odwołaniem decyzję Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk w niniejszej sprawie (w której treści organ I instancji obszernie przeanalizował zarówno zarzuty odwołujących się Stron, jak i dopuszczony jako dowód w postępowaniu dokument Analizy), nie skorzystał w niniejszej sprawie ze szczególnego uprawnienia, jakie organowi temu przydaje art. 76 ust. 1 i 8 ustawy ooś, tj. nie wniósł odwołania od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk z 8 lutego 2024 r., wydanej w niniejszej sprawie. Oznacza to, że organ ten nie dopatrył się nieprawidłowości w tejże decyzji oraz w przedstawionym w niej stanowisku Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk

Przede wszystkim jednak, Kolegium zgadza się z Burmistrzem Miasta i Gminy Pieńsk oraz Inwestorem co do tego, że w powoływanym przez Odwołujących dokumencie Analizy jego autor niezasadnie powołuje się na przepisy prawa budowlanego, które nie mają w niniejszej sprawie zastosowania (nie odnoszą się do planowanego przez Inwestora przedsięwzięcia), a ponadto odnosi się do przyszłego potencjalnego stanu faktycznego (odnosząc aktualne wartości pasów ochronnych wyrobiska nie do aktualnego stanu zagospodarowania terenu przedsięwzięcia oraz

nieruchomości sąsiednich, ale do mogących powstać w przyszłości zbiorników wodnych o nieznanach aktualnie parametrach, w tym odległości od granic nieruchomości). W szczególności, trafne, zdaniem Kolegium, jest stanowisko co do tego, że powoływane przez autora Analizy rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg publicznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 1518), wydane na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 725) z mocy art. 1 i art. 2 ust. 1 tej ostatniej ustawy nie znajduje zastosowania wobec zamierzenia Inwestora, jakim jest eksploatacja i przeróbka kopaliny naturalnej (oraz wyrobiska górniczego), czyli działalności górniczej w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1290) i podlegającej uregulowaniom tej ostatniej ustawy. Także zakres zastosowania powoływanego w Analizie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg publicznych, określony w § 2 ust. 1, wskazuje, że stosuje się je do projektowania, budowy, przebudowy lub użytkowania dróg publicznych oraz projektowania, budowy lub przebudowy urządzeń obcych sytuowanych w pasach drogowych tych dróg, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Również powoływana przez autora Analizy norma PN-EN 1997-1 Projektowanie Geotechniczne, którą stosuje się jako ogólną podstawę dotyczącą zagadnień geotechnicznych projektowania budynków i budowli inżynierskich, nie ma zastosowania w prowadzonym postępowaniu w odniesieniu do przedsięwzięcia polegającego na eksploatacji i przeróbce kopaliny naturalnej. Kolegium nie zgadza się z argumentacją odwołania Józefa Sołtysa (s. 6), jakoby skarpa formatowana w zakładzie górniczym stanowiła budynek lub budowlę inżynierską w rozumieniu prawa budowlanego (art. 3 pkt 2 i 3 tej ustawy).

Kolejno Kolegium wskazuje, że zgadza się co do tego, że w odniesieniu do planowanego przez Inwestora przedsięwzięcia zastosowanie znajduje norma PN-G 02100:2013-12 Górnictwo odkrywkowe - szerokość pasów ochronnych wyrobisk odkrywkowych. Wbrew stanowisku Inwestora oraz organu I instancji, ww. Polska Norma nie ma w analizowanym przypadku charakteru dobrowolnego, bowiem z mocy art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 1483), Polskie Normy mogą być powoływane w przepisach prawnych po ich opublikowaniu w języku polskim. Jak trafnie wskazał Inwestor, normy stają się obowiązujące, o ile zostaną przywołane w rozporządzeniu lub ustawie. Wbrew natomiast jego stanowisku, wskazana Polska Norma ma charakter obowiązujący i wiążący, z uwagi na jej powołanie w § 26 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego (Dz.U. z 2013 r., poz. 1008 ze zm.). Przepis ten stanowi, że roboty, o których mowa w ust. 1 (tj. roboty udostępniające, eksploatacyjne oraz zwałowanie nadkładu) wykonuje się z zachowaniem odpowiednich parametrów wyrobiska górniczego, w tym wymagań określonych w Polskiej Normie dotyczącej szerokości pasów ochronnych wyrobisk odkrywkowych, w celu zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego i geotechnicznego oraz bezpieczeństwa pracowników i ciągłości ruchu zakładu górniczego. Kolegium zgadza się jednak z Inwestorem, że biorąc pod uwagę ich cel, wyznaczanie i zachowywanie pasów ochronnych wyrobiska następuje każdorazowo z uwzględnieniem aktualnego stanu faktycznego. Ten zaś w niniejszej sprawie prezentuje się tak, jak wskazuje Inwestor, nie zaś autor Analizy, powołujący się na mogące powstać w przyszłości w wyrobiskach zbiorniki wodne. Powoływana przez autora Analizy norma pasa ochronnego 50 m stanowi wytyczne dla wyznaczania szerokości pasów ochronnych dla kopalń lokalizowanych w sąsiedztwie istniejących cieków lub zbiorników wodnych, zaś w analizowanym przypadku – co niesporne w sprawie - nie zachodzi taka sytuacja. Zgodnie z wyjaśnieniami Inwestora przedstawionymi m.in. w piśmie z dnia 05 grudnia 2023 r., eksploatacja złoża będzie odbywać się wyłącznie w granicach udokumentowanego złoża i projektowanego obszaru górniczego z

wyłączeniem pasów ochronnych wyznaczonych zgodnie z wymaganiami powoływanej normy górniczej PN-G-02100:2013-12 Górnictwo odkrywkowe – szerokość pasów ochronnych wyrobisk odkrywkowych. Aktualnie Inwestor przyjął pasy ochronne o wartości 10 m od dróg publicznych oraz 6 m od granic sąsiednich działek, przy uwzględnieniu, że na żadnej z sąsiednich działek nie ma obecnie zbiornika wodnego. Przestrzeganie granic eksploatacji i pasów ochronnych wyznaczonych zgodnie z ww. normą zapobiegnie negatywnemu wpływowi eksploatacji na sąsiednie tereny (zgodnie z założeniami normy).

W odniesieniu do kwestii stateczności skarp, jak trafnie ocenił organ I instancji, powoływany dokument Analizy nie zawiera z kolei żadnych konkretnych wyliczeń dla stateczności skarp dla planowanego przedsięwzięcia, a jedynie przedstawia sposób wyliczenia na sprawdzenie stateczności skarp, stąd też nie można uznać, że jego konkluzje w sposób jednoznaczny podważają stanowisko i założenia Inwestora, przyjęte w KIP.

Z uwagi na wszystko powyższe, zdaniem Kolegium, trafna jest ocena organu I instancji co do tego, iż powoływany przez Odwoływających dokument pn. „Analiza stateczności skarp w rejonie projektowanej eksploatacji złoża Lasów Żarki I w gminie Pieńsk” autorstwa dr. inż. Tadeusza Mzyka, Orzesze - luty -2023 r., nie może zostać uznany za dowód przeciwny, podważający merytoryczne ustalenia KIP.

Przede wszystkim jednak – i jest to kluczowe dla oceny rozważanych zarzutów Odwoływających - Kolegium wskazuje, że w oparciu o powoływany dokument Strony odwołujące kwestionują przede wszystkim przyjęte przez Inwestora wartości pasów ochronnych wyrobiska od granic ich nieruchomości (działek nr 49 oraz nr 192/25) oraz granic dróg publicznych i wskazują, że pasy te powinny zostać przewidziane o szerokości min. 50 m. Tymczasem, jak wskazał WSA w Kielcach w wyroku z 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II SA/Ke 757/14, a następnie NSA w wyroku z 31 stycznia 2017 r., sygn. akt II OSK 1235/15, na etapie postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia oraz w decyzji środowiskowej nie określa się pasów ochronnych zgodnie z ww. Polską Normą. Kwestie te uregulowane są bowiem w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego (Dz.U. poz. 1008) i będą rozstrzygane na etapie ubiegania się przez Inwestora o koncesję określającą szczegółowe warunki wydobywania kopaliny. Podzielając powyższe stanowisko, tutejsze Kolegium za niezasadne uznaje powoływanie się przez Józefa Sołtysa na przykłady rozstrzygnięć podjętych przez inne organy administracyjne w innych sprawach, w których w decyzjach środowiskowych określono szerokości pasów ochronnych dróg publicznych (powoływany w odwołaniu przykład decyzji dotyczącej kopalni Mielnica IV w Skupsku).

Dodatkowo natomiast Kolegium wskazuje, że jak wynika z dokumentacji przedłożonej przez Bartosza Adaszewskiego w postępowaniu odwoławczym, przyjęte przez Inwestora wartości pasów ochronnych wyrobiska zostały zaakceptowane przez organ koncesyjny, a także organ opiniujący i zatwierdzający dokumenty - plan ruchu zakładu górniczego i projekt zagospodarowania złoża. Decyzją z dnia 15 kwietnia 2024 r. sygn. WRO.9202.28.2024.JR. Okręgowy Urząd Górniczy we Wrocławiu, sprawujący nadzór nad zakładami górniczymi, zatwierdził „Plan Ruchu Zakładu Górniczego Lasów – Żarka I”. Zatwierdzając ww. dokument, potwierdził prawidłowość przyjętych przez Inwestora parametrów wyrobiska. Wprawdzie z koncesji udzielonej Inwestorowi przez Marszałka Województwa Dolnośląskiego w dniu 6 marca 2024 r. o nr 3/E/2024 sygn. DOW-G.I.7422.27.2023.WK.Z wynika, że Dyrektor Okręgowego Urzędu Górniczego we Wrocławiu negatywnie zaopiniował dokument „Projekt zagospodarowania złoża piaskowo-żwirowego „Lasów- Żarka I”, jednak – wedle treści uzasadnienia decyzji koncesyjnej – powodem negatywnego stanowiska tego organu współdziałającego był brak informacji o utworzeniu pasa ochronnego od napowietrznej linii

energetycznej przebiegającej przez projektowane wyrobiska, nie zaś parametry innych pasów ochronnych.

Gdy idzie o podnoszoną przez Jana Kitę i Andrzeja Uruskiego kwestię wpływu przedsięwzięcia na stosunki wodne na działce nr 49, Kolegium zgadza się z organem I instancji, który w ślad za wyjaśnieniami Inwestora wskazał, iż eksploatacja kruszywa naturalnego ze złoża Lasów Żarka I będzie prowadzona spod lustra wody, co - jak wskazuje literatura przedmiotu - nie powoduje obniżenia zwierciadła wód, zatem nie ma wpływu na odwodnienie sąsiednich nieruchomości. Ponadto, twierdzenia odwołujących się Stron są w powyższym zakresie gołosłowne i nie mają także pokrycia w wydanej w sprawie opinii organu współdziałającego właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych (PGW Wody Polskie). Dodatkowo, w opinii tej, a w ślad za nią w zaskarżonej odwołaniem decyzji, nałożono na Inwestora warunek prowadzenia eksploatacji bez zmiany stosunków gruntowo- wodnych na gruntach przyległych (pkt. II ppkt 10 decyzji).

Mając wszystko powyższe na uwadze, całość zarzutów wszystkich Odwołujących się stron, zmierzających do zakwestionowania przyjętych przez Inwestora szerokości pasów ochronnych wyrobiska względem nieruchomości sąsiednich oraz dróg publicznych Kolegium uznaje za niezasadne.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu odwołania Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego dotyczącego kwestii nieuwzględnienia przez Inwestora linii energetycznej przebiegającej przez projektowane wyrobiska, Kolegium wskazuje, że wbrew temu zarzutowi, fakt przebiegu linii został uwzględniony w KIP oraz przez organ I instancji (co wynika z opisu przedsięwzięcia zawartego w uzasadnieniu zaskarżonej odwołaniem decyzji). Jak wskazano natomiast powyżej, z przedłożonej przez Inwestora w postępowaniu odwoławczym dodatkowej dokumentacji wynika, że bezpieczeństwo powszechne związane z przebiegiem podnoszonej przez strony linii energetycznej zostało zabezpieczone przez Inwestora m.in. w projekcie zagospodarowania złoża poprzez warunek przełożenia linii (jako warunek eksploatacji złoża pod linią) oraz zachowanie pasa ochronnego tejże linii. Stąd też, zdaniem Kolegium, nie ma podstaw do kwestionowania decyzji organu I instancji, skoro przedsięwzięcie jest w tym zakresie realizowane zgodnie z wymogami przepisów prawa, ustanowionymi niewątpliwie dla ochrony bezpieczeństwa ludzi i powszechnego.

W odniesieniu do podnoszonego przez Odwołujących zarzutu dotyczącego włączenia do obszaru i terenu górniczego przedsięwzięcia gruntu, do którego Inwestor nie ma prawa, tj. działki nr 53 będącej własnością gminy i stanowiącej drogę, Kolegium także podziela stanowisko organu I instancji co do tego, że na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie są badane kwestie praw podmiotu planującego podjęcie przedsięwzięcia do terenu planowanego zainwestowania – są one oceniane na etapie postępowania koncesyjnego, co wynika z art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo geologiczne i górnicze (w tym zaś zakresie – jak wynika z udzielonej koncesji – zostały ocenione pozytywnie). Z kolei samo wskazanie w decyzji środowiskowej części ww. działki jako terenu przedsięwzięcia nie daje Inwestorowi żadnego prawa do terenu potencjalnego zainwestowania (zob. np. wyrok WSA w Gdańsku z 18.09.2018 r. sygn. akt II SA/Gd 341/18, CBOSA). W związku z powyższym zarzut ten należało uznać za bezzasadny.

Ponadto w tym miejscu Kolegium wskazuje, że kwestia lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, w tym również na części działki nr 53, położonej w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1), została przez organ I instancji obszernie przeanalizowana pod kątem jej zgodności z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Należy zastrzec, że w

istocie, biorąc pod uwagę przedmiot przedsięwzięcia, analizie i ocenie w niniejszej sprawie podlega w tym zakresie kwestia nienaruszenia zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach (vide: art. 80 ust. 3 ustawy o oś). Zdaniem Kolegium, dokonana w tym zakresie ocena organu I instancji, obszernie opisana w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (s. 16-18), jest prawidłowa i znajduje oparcie w aktach sprawy. W szczególności, w odniesieniu do wzmiankowanej działki o numerze ewidencyjnym 53, położonej w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1), organ wyjaśnił, że jest ona objęta jest dwoma planami zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Żarka n/Nysą, działka o numerze ewidencyjnym: 53 stanowi drogę w obszarze powierzchniowej eksploatacji pospółek (udokumentowanych w kat. C1 i B) ze złoża „Lasów – Żarka”. Natomiast zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębu Lasów oraz obrębu Żarka nad Nysą, działka o numerze ewidencyjnym: 53 stanowi drogę i w znacznej części znajduje się w obszarze terenów eksploatacji żwiru oznaczonych w planie symbolem 2PE – dla złoża „Lasów Żarka”. Jak wyjaśnił organ, zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego działka nr 53 o pow. 0,3453 stanowiąca drogę gminną, w znacznej części położona jest na terenie eksploatacji żwiru i oznaczona w planie jako 2PE. Ta część działki, jak wskazano w Kip str. 24, jest włączona w planowany obszar górniczy. Organ I instancji wyjaśnił w tym zakresie, że na pisemny wniosek Inwestora z dnia 05 kwietnia 2023 r. wyraził wstępną zgodę pismem znak: GNR.01.6870.29.2023 z dn. 14 kwietnia 2023 r. na prowadzenie robót eksploatacyjnych w obszarze tej części działki nr 53. Zgodnie z przytoczonym pismem organu, ostateczna powierzchnia terenu działki nr 53 przeznaczona na prowadzenie robót eksploatacyjnych będzie wynikała z geodezyjnego podziału tej nieruchomości. Działka o nr 53 zostanie podzielona na dwie części:

- część działki nr 53 stanowiąca drogę gminną - biegnąca od żwirowni „Lasów Żarka Północ” łączącą się z drogą gminną (działka nr 59), a następnie z kolejną drogą gminną oznaczoną nr 64, aby zapewnić bezpieczną komunikację w tym obszarze z funkcjonowaniem żwirowni „Lasów Żarka Północ”
- część działki nr 53 położonej w obszarze powierzchniowej eksploatacji żwiru (2PE).

W odniesieniu do działki nr 61 położonej w obrębie Żarka nad Nysą (AM-1), analizę organu I instancji zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji uzupełnić należy o stwierdzenie, że zgodnie z wypisami i wyrysami z planów miejscowych, działka ta jest objęta jest dwoma planami zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z treścią Uchwały nr XXII/185/96 Rady Miasta i Gminy w Pieńsku z dnia 03 września 1996 roku, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Żarka n/Nysą, działka nr 61 usytuowana jest częściowo na terenach projektowanej zieleni izolacyjnej i terenach projektowanych obiektów gospodarki komunalnej (parkingi). Natomiast zgodnie z treścią Uchwały nr XXXVI/275/97 Rady Miasta i Gminy Pieńsk z dnia 02.12.1997 r. w sprawie wprowadzenia zmiany w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego obrębu Lasów oraz obrębu Żarka nad Nysą, część tej działki objęta planowaną przez Inwestora eksploatacją jest położona w obszarze powierzchniowej eksploatacji żwiru (2PE).

W oparciu o powyższe ustalenia Kolegium uznało, że warunek nienaruszenia przeznaczenia działek określonego w planach miejscowych oraz przepisach szczególnych (art. 80 ust. 3 ustawy o oś) jest w sprawie spełniony.

Gdy idzie o podnoszoną przez Odwoływających kwestię zdjęcia i zagospodarowania nadkładu, Kolegium wskazuje, po pierwsze, że zamierzenia Inwestora w tym zakresie zostały zaaprobowane przez organy opiniujące w niniejszej sprawie (jak i docelowo przez organ koncesyjny oraz organ nadzoru górniczego zatwierdzający dokument - „Plan Ruchu Zakładu Górniczego Lasów – Żarka I”). Jak wyjaśnił Inwestor, zarzuty Stron w tym zakresie bazują na błędnym założeniu jednoczesności składowania nadkładu. Wedle pisma Inwestora z 5 grudnia 2023 r., prace eksploatacyjne nie będą prowadzone na całej powierzchni jednocześnie, a etapowo na pow. max 2 hektarów tj. w pierwszych dwóch latach ilość zebranego nadkładu nie przekroczy 24 000 m³. Część nadkładu zostanie ulokowana na zwałowiskach tymczasowych w formie wałów wzdłuż granic planowanego przedsięwzięcia o obwodzie około 2,2 km. Co istotne, Inwestor przyjmuje, że część mas nadkładowych, jeszcze w trakcie eksploatacji lub po jej zakończeniu, zostanie wykorzystana do rekultywacji, natomiast część zostanie przekazana do sprzedaży - czego nie uwzględniają i nie akceptują Odwoływający. W tym ostatnim zakresie podniesione zarzuty odwołania, negujące powyższy zamiar Inwestora związany ze zbywaniem nadkładu, mają charakter lakoniczny i gołosłowny. Stąd też, Kolegium zarzutów tych nie podziela.

Ponadto, jak trafnie wyjaśnił Inwestor i w ślad za nim organ I instancji, szczegółowe warunki, jakie należy spełnić planując eksploatację złoża, nakładane są przez właściwy organ koncesyjny w koncesji. Zgodnie z przepisami ustawy Prawo geologiczne i górnicze, załącznikiem do wniosku o udzielenie koncesji jest projekt zagospodarowania złoża, który ma na celu przedstawienie najlepszego wariantu wykorzystania złoża, przy uwzględnieniu uwarunkowań geologicznych, z zakresu ochrony środowiska, bezpieczeństwa oraz uwarunkowań ekonomicznych. Na podstawie projektu zagospodarowania złoża sporządzany jest plan ruchu zakładu górniczego, zatwierdzany przez właściwy organ nadzoru górniczego, którego rozwiązaniem stanowią uszczegółowienie koncepcji eksploatacji złoża z uwzględnieniem ww. uwarunkowań, a którego treść określa art. 108 ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Ponadto szczegółowe rozwiązania gwarantujące bezpieczeństwo przyjętych rozwiązań przedstawiane są, zgodnie z obowiązującymi przepisami, na etapie udzielania koncesji i zatwierdzania planu ruchu zakładu górniczego. Nietrafnie więc, zdaniem Kolegium, Odwoływający powołują się w powyższym zakresie na przepisy § 142 i 146 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących prowadzenia ruchu odkrywkowego zakładu górniczego (Dz.U. z 2013 r., poz. 1008 ze zm.), pomijając zwłaszcza, że przepis § 142 ust. 2 rozporządzenia wyraźnie stanowi, że o potrzebie przeprowadzenia badań terenu przeznaczonego pod zwałowiska lub składowiska, o których mowa w ust. 1 pkt 2, decyduje kierownik ruchu zakładu górniczego. Ten, jak i inne powoływane przez Strony przepisy wskazanego ostatnio rozporządzenia, jak również rozporządzenia Ministra Środowiska z 29 stycznia 2013 r. w sprawie zagrożeń naturalnych w zakładach górniczych, mające na celu w szczególności zabezpieczenie przed sygnalizowanym przez Strony zagrożeniem osuwiskowym, egzekwowane są w postępowaniu koncesyjnym oraz na etapie opracowywania i zatwierdzania planu ruchu zakładu górniczego (w oparciu o projekt zagospodarowania złoża), a następnie na etapie funkcjonowania zakładu górniczego i trwającej eksploatacji przez organy administracji górniczej, nadzoru górniczego i państwowej służby geologicznej, zgodnie z przepisami Prawa geologicznego i górniczego.

Podobnie, nieuzasadnione są zarzuty odwoływających się Stron, dotyczące zabezpieczenia ruchu na drogach publicznych wykorzystywanych do transportu urobku. Podkreślić należy, że zgodnie z postulatami Stron, organ I instancji w zaskarżonej decyzji nałożył na Inwestora obowiązek utworzenia, przed rozpoczęciem eksploatacji, w ciągu drogi na działce nr 64, dwóch mijanek dla samochodów ciężarowych. Organ sprecyzował przy tym, że mają one zostać

wykonane w oparciu o sporządzony projekt budowlany, a więc zgodnie z obowiązującymi przepisami techniczno- budowlanymi dotyczącymi dróg publicznych. W ten sposób, zdaniem Kolegium, nastąpiło oczekiwane przez strony doprecyzowanie parametrów mijanek – wynikają one z przepisów techniczno – budowlanych dla dróg publicznych. Z dodatkowej dokumentacji przedłożonej przez Inwestora na etapie postępowania odwoławczego wynika, że Inwestor taką dokumentację przygotował, uzyskał co do niej pozytywną opinię zarządcy drogi i dokonał zgłoszenia właściwemu organowi administracji architektoniczno – budowlanej, który otrzymaną dokumentację fachowo ocenił pod kątem zgodności z przepisami i wymaganiami technicznymi dla dróg publicznych. W ten sposób zminimalizowane zostanie oddziaływanie inwestycji na przedmiotową drogę. Dodatkowo, w decyzji organ I instancji nałożył na Inwestora warunek zachowania nieograniczonego dostępu do drogi gminnej położonej na działkach o nr ew. 59 i 53 obręb Żarka nad Nysą, rozdzielającej złożę i planowaną inwestycję na dwa Obszary Górnicze - „Lasów Żarka I Pole E” i „Lasów Żarka I Pole W”. Kolegium zgadza się przy tym z organem I instancji o braku podstaw prawnych do nałożenia na Inwestora obowiązku utrzymywania publicznej drogi gminnej w dobrym stanie technicznym. Obowiązek taki nie znajdowałby podstawy w przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 320), jak również przepisach żadnej innej ustawy. Wbrew twierdzeniom odwołania, nie jest takim przepisem art. 103 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2023 r. poz. 2119 ze zm.). Obowiązek dokonywania świadczeń mających na celu utrzymanie drogi w należytych stanie eksploatacyjnym, o którym mowa w tymże przepisie, może być w aktualnym stanie prawnym nałożony jedynie w związku ze stanami nadzwyczajnymi – na podstawie art. 22 ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1897 ze zm.), który nie ma zastosowania w sprawie. W związku z powyższym, rozważane zarzuty Odwoływających Kolegium uznaje za niezasadne, zaś warunki przewidziane w tym zakresie w zaskarżonej odwołaniem decyzji za wystarczające.

Kolejno, Kolegium wskazuje, że nie podziela zarzutów obydwu odwołań wskazujących na niezasadność nadania decyzji organu I instancji rygoru natychmiastowej wykonalności. Kolegium nie dopatrzyło się zarzucanej przez Strony wadliwości oceny organu I instancji o tym, że Inwestor zdołał wykazać w sprawie przedłożonymi dokumentami swój wyjątkowo ważny interes w uzyskaniu rygoru natychmiastowej wykonalności. Strony odwołujące pomijają w tym zakresie związany charakter decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zdaniem Kolegium, obszerne stanowisko organu I instancji, przedstawione w powyższym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jest logiczne oraz konsekwentne i wbrew zarzutom odwołań nie było nieuprawnione. Nadto, dokumenty przedłożone przez Inwestora w toku postępowania odwoławczego, w tym uzyskana ostateczna i prawomocna koncesja, potwierdzają - wbrew zarzutom odwołań - dalece zaawansowany stopień przygotowania inwestycji.

Ubocznie w kontekście powyższego Kolegium zaznaczy, że postanowieniem z dnia 2 lipca 2024 r. znak SKO.OŚ/41/39/24 Kolegium, po rozpatrzeniu wniosku Jana Kity i Andrzeja Ursuskiego sformułowanego w odwołaniu tych Stron, odmówiło wstrzymania natychmiastowej wykonalności zaskarżonej odwołaniem decyzji. Żadna ze Stron postępowania nie zaskarżyła tego postanowienia wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przez co, stało się ono ostateczne.

Wreszcie, Kolegium wskazuje, że również niezasadne są zarzuty odwołania Józefa Sołtysa, związane z brakiem oznaczenia organu na zaskarżonej decyzji. Podkreślić należy, że egzemplarz zaskarżonej decyzji znajdujący się w aktach sprawy jest opatrzony dwiema pieczęciami Burmistrza Miasta i Gminy Pieńsk (w nagłówku oraz przy podpisie Burmistrza). Otrzymanie takiej samej decyzji potwierdził Inwestor w piśmie z dnia 12 czerwca 2024 r. Zatem zaskarżona decyzja

zawiera wymagane przepisem art. 107 § 1 pkt 1 K.p.a. oznaczenie organu, który ją wydał. Organ I instancji, wbrew zarzutom odwołania Józefa Sołtysa, nie naruszył także przepisów art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a. oraz art. 8 i art. 11 K.p.a., i wyrażonych tam zasad postępowania administracyjnego. W obszernym uzasadnieniu decyzji Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk ustosunkował się do zarzutów podnoszonych w toku postępowania przez Odwołujące się strony i wyjaśnił przyczyny, dla których uznał je za nieuzasadnione. Organ ocenił także i ustosunkował się do powoływanego przez Strony w ich pismach dokumentu Analizy, który – co należy podkreślić – włączył do materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu (dokumentu tego nie przedłożyli sami Odwołujący, ograniczając się do złożenia pism zawierających zarzuty wobec KIP). Nie można zatem uznać, aby postępowanie organu I instancji miało charakter stronniczy, czy też niebudzący zaufania (tak można by ocenić działanie organu, gdyby – nie dopuszczając jako dowód sygnalizowanego przez Strony dokumentu – powołał się na „gołosłowność” argumentacji Stron przedstawionej w ich pismach z 22 i 23 listopada 2023 r.).

Reasumując, w ocenie Kolegium, zarzuty podniesione w odwołaniach nie zasługują na uwzględnienie, albowiem w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk wydał decyzję, która w swojej treści odpowiada stanowiącym jej podstawę przepisom prawa materialnego. W ocenie Kolegium, organ I instancji dokonał kompleksowej i trafnej oceny wniosku Inwestora oraz treści KIP, prawidłowo zebrał i ocenił zgromadzone w sprawie dowody (które w toku postępowania odwoławczego – w związku z zarzutami odwołań - zostały przez Inwestora uzupełnione o dodatkowe dokumenty), nie dopuszczając się przy tym naruszenia przepisów proceduralnych, w tym także przepisów K.p.a. wskazywanych jako naruszone we wniesionych odwołaniach. Organ I instancji prawidłowo również ocenił i uwzględnił opinie organów współdziałających, w oparciu o treść których przeanalizował przedsięwzięcie pod kątem kryteriów określonych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś (na taką analizę wskazuje treść uzasadnienia decyzji - s. 18-27 decyzji), i w konsekwencji zajął trafne stanowisko, zgodnie z którym, odstąpiono od przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia. Przy rozpatrywaniu sprawy uwzględniono w szczególności rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, kwestie emisji i występowania innych uciążliwości, usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym sposobie użytkowania terenu oraz terenów sąsiednich, a także rodzaj i skalę możliwego oddziaływania przedsięwzięcia. Kolegium w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy, w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego, doszło do tożsamyh wniosków, uznając, że pozwala on na stwierdzenie, iż przedsięwzięcie, przy zastosowaniu rozwiązań, na które wskazano w KIP oraz dodatkowych wyjaśnieniach Inwestora oraz na które zwrócił uwagę organ I instancji i organy opiniujące (ujętych w pkt. II i III sentencji zaskarżonej decyzji), nie wpłynie negatywnie na środowisko.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie:

1. Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze, ul. Piłsudskiego 12, 58-500 Jelenia Góra.

2. 2. Skarga powinna czynić zadość wymaganiam pisma w postępowaniu sądowym, ponadto zawierać:
  - 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
  - 2) oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
  - 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.
3. Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 K.p.a., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wskazuje, że wysokość wpisu od skargi wynosi 200 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2021 poz. 535).
4. Strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych albo o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według wzoru ustalonego w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz.U. z 2015 r., poz. 1257 ze zm.), dostępnym m.in. na stronie internetowej WSA we Wrocławiu pod adresem <http://bip.wroclaw.wsa.gov.pl>.

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w składzie:**

1. Przewodniczący

Składu Orzekającego: *Mariola Kurach (spr.)*

2. Członek: *Monika Frankiewicz*

3. Członek: *Magdalena Falkowska*

Otrzymują:

1. Bartosz Adaszewski, BART-BUD, ul. Wybudowanie 278, 64-600 Oborniki - do rąk pełnomocnika radcy prawnego Piotra Mellerera, Kancelaria Prawna Kajetan Kujawiak, ul. Belwederska 20, 60-287 Poznań - pełnomocnik
2. Józef Sołtys, _____ - do rąk pełnomocnika adwokata
3. Marcin Bandury (d.w.)
4. Jan Kita, _____ (l.w.)
4. Andrzej Ursuski, _____ (d.w.)
5. Strony postępowania w drodze obwieszczenia (art. 49 K.p.a.)
6. Burmistrz Miasta i Gminy Pieńsk + zwrot akt
7. PGW Wody Polskie – Zarząd Zlewni w Zgorzelcu
8. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu
9. a/a.